

ககரு - ம் அத்தியாயம்.

சேவர் செய்தி.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவடி களுக்குப் பிரார்த்தனை செய்து காணிக்கையாக விட்டிருந்த சேவ லின் வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல்ஹீது ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாயடங்கின முதல்வருஷஞ் செய்ததுபோல ஒவ்வொரு வருஷமும் கந்தூரி செய்யப் பட்டே வந்தது. ஆதனால், கந்தூரியும் நானாதிசைகளிலும் பிரபலமாயிற்று. அவ்வித கந்தூரிக்கு முந்தியே பலதிசை களிலுமுள்ள பலஜாதியாரும் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து கூடுவார்கள். கந்தூரிச் சிறப்பைப் பார்க்க விரும்பினவர் களும், தர்காவின் மகிமையைக் காண விரும்பினவர்களும், ஆண்டவரவர்களின் ஜியாஹத்தை விரும்பினவர்களும், பல வித நாட்டத்துடன் வரங்கேட்டுப் பெற விரும்பினவர் களும், நாட்டம் நிறைவேறிக் காணிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண் டியவர்களும், கூட்டத்தில் வியாபாரம் பண்ணலா மென்று விருப்பினவர்களும், இன்னும்பல விருப்பமுடையவர்களு மாக அநேகர் வருஷத்திற் கொருதரம் வந்து கூடுவார்கள். இது வருஷதிற்கு வருஷம் அதிகரித்தே வந்தது.

இவ்வாறு வருஷந்தோறும் நடைபெறும் கந்தூரி களைப் போல ஒருவருஷம் அதிக சிறப்பாக கந்தூரி நடக்க ஆரம்பித்தது. வழக்கம்போல கந்தூரி மாதத்திற்கு முந்தியே பலதேசத்தாரும் வரத் தலைப்பட்டார்கள். தொட்டியத் தேசத்தாரும் பலர் ஆண்பெண் சிறுவர்களாக நாகூர் கந்தூரிக் கென்று புறப்பட்டார்கள். கக்கத்துப் பொக்கணத்தோடும், தலைச்சமையோடும், முதுகு மூட்டை

யோடும் பலர் அங்கிருந்து புறப்படும்போது, ஒரு தொட்டியப் பெண் அவர்களைப் பார்த்து : நீங்கள் எங்கே போவதற்காக இவ்வாறு புறப்படுகின்றீர்கள் ? என்று கேட்டாள். அதற்கு அவர்கள் : நாங்கள் நாகூர் கந்தூரிக்குப் போகின்றோம். எங்கள் பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றின ஆண்டவருக்குக் காணிக்கை சமர்ப்பிக்கவும், வேறுபல நாட்டங்களை நிறைவேற்றக் கேட்டுப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொள்ளவுமே இவ்வளவுபேரும் போகின்றோம். கந்தூரி பார்க்கப் பிரியப்பட்டவர்களும் எங்களோடு வருகின்றார்கள் என்று வதில் சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட தொட்டிச்சி அவர்களைப்பார்த்து : நீங்கள் போகிற அந்த நாகூரான்டவர், நீண்ட நாளாகநோய் வாய்ப்பட்டுப் பாயிற்கிடக்கிற என் கணவனையும், மகனையும் செளக்கியம் பெறச்செய்வாரானால், வருகிறவருஷ கந்தூரிக்குக் காணிக்கைகொண்டு நானும், என் கணவனும், மகனும் வருவோம். இது தான் என் பிரார்த்தனை என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்ட அவர்கள் ஆகட்டுமென்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள்.

உடனே அந்தத் தொட்டியப்பெண் வீட்டுக்குப்போய், தான் வளர்த்த ஒரு இளஞ்சேவலைப்பிடித்து வியாதியாய்க் கிடக்கின்ற கணவனையும், மகனையும் அந்தச் சேவலைத் தொடச்சொல்லி, அதைத் தன் கையில் ஏந்திக்கொண்டு : இது நாகூர் மீறன்சாகிபு ஆண்டவருடையது என்று சொல்லி விட்டு விட்டாள்.

இது செய்த சிலதினங்களுக்குள் அவளுடைய கணவனும், மகனும் சுகப்பட்டு, நாட்குநாள் திடகாத்திர ரானார்கள். இருவரும் பூரணசுகம் பெற்றதை அவள்கண்டு பூரித்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள்மீது அதிக பயபக்தி

புள்ளவளாய், அந்தப் பிரார்த்தனைச்சேவலைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பார்த்து வளர்த்து வந்தான். அன்புடன் வளர்க்கப்படும் அந்தச்சேவல் நாளொருவண்ணாமாய் வளர்ந்துவந்தது. சிலமாதங்களுக்குள் அது கொழுத்து மதாளித்து, பருஞ்சேவலாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்தது.

தொட்டியத் தேசத்துக் குறுநிலமன்னனுடைய சேவகனொருவன் தெருவழியே வரும்போது, அந்தப் பிரார்த்தனைச் சேவல் மேய்ந்துகொண்டு நிற்பதை அவன் கண் கண்டது. கட்டுவிட்டு, மதார்த்து, பருத்து, கொழுத்து, செல்வத்தில் வளர்க்கப்பட்டு, அழகினதாய் நிற்குஞ் சேவலை அவன் கண்டபோது, இதை யறுத்துச் சமைத்து நாம் தின்னவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு போனான். அவன் தின்ன ஆசைப்பட்ட அந்தச் சேவல்மீது கண்போட்டுக்கொண்டே பல நாட்களைப் போக்கினான். ஒருநாள் அவனுக்குச் சமயம் வாய்த்தது.

வழக்கப்படி அந்தச் சேவகன் அன்று தெருவழியே வரும்போது சேவலைக்கண்டு, வெருட்டி மறித்துப் பிடித்தான். பிரார்த்தனைச் சேவலை ஒருவன் பிடிக்கின்ற னென்று அந்தத் தொட்டியப்பெண் செய்திகேட்டு, பறந்து விழுந்து ஓடிவந்து நின்றனுகொண்டு : ஐயா, அது நாகூர்மீறன் சாகிபு ஆண்டவருக்குப் பிரார்த்தனைசெய்து, அவர் பேரால் விடப்பட்ட சேவல். பிடிக்காதீர்; விட்டுவிடும். அந்த ஆண்டவர் மகாபெரியவர். அவர் சேவலைப்பிடிப்பது ஆகாது. வேண்டாம்; விட்டுவிடும் என்று பலதரம் சொன்னான். இவன் சொல்வது அவன் காதில் ஏறவில்லை. சேவலைப்பிடித்து இரண்டு கால்களையும் சேர்த்துக் கட்டிக் கழியில் கோத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு, பேசாமல் நடந்தான். இவன் அவன் பின்னே முன்போலச் சொல்லிக் கொண்டே தொடர்ந்துபோனான். சேவல் அடிக்கடிக்கூவி,

அவன் தலையில் கொத்திக்கொண்டே போயிற்று. அவன் ஒன்றையுங் கவனிக்காமலே நடந்தான்.

மறுபடியும் அந்தத் தொட்டிச்சி அவனைப்பார்த்து: ஐயா, அந்தச் சேவல் கூவுவதையும், கொத்துவதையும் நீர் கவனிக்கிற தில்லையா! இதென்ன பேராசை!! அது மீறன் சாகிபுக்கு உரியதல்லவா!!! அதை விட்டுவிடும். உமக்குச் சேவல் வேண்டுமானால், ஒரு சேவலுக்கு வேறு நான்கு சேவல்கள் இதைப்போலக் கொழுத்துப் பருத்தனவாகத் தருகிறேன். விட்டுவிடும் என்று சொன்னான், அதற்கு அவன் சினக்குறியுடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து: ஏட, இன்னும் அரைநாழிகையில் இதை அறுத்துத் தின்று விடுவேன். இது மீறன் சாகிபுக்கு உரியதென்றால், வயிற்றி லிருந்துகொண்டு கூவுமோ! கொத்துமோ! போ! போ! பைத்தியக்காரி என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தான். இதைக் கேட்ட அவன் மனம்நொந்து திரும்பி வந்துவிட்டான்.

அவன் சேவலைக் கொண்டுபோய் அப்போதே அறுத்துக்கறிசமைத்து, அவ்வளவையும் தானாகவே தின்று விட்டு, அன்றிரா படுத்துத் தூங்கிவிட்டான். அர்த்த சாமத்தில் அவனுக்கு வயிற்றுவலி கண்டது. வலி கண்ட வுடனே பதறிவிழித்து, இதென்ன வயிற்றுவலியென்று கலங்கினான். கொஞ்ச நேரத்தில் குடல்புரண்டு, வயிறு பொருமி, நோக்காடு அதிகப்பட்டது. வரவர வலி தாங்கக் கூடவில்லை. கிழே கிடந்து உருண்டு புரண்டு, ஐயோ! ஐயோ!! ஐயையோ!!! என்று கூவி, அழுது கதறினான். அவன் மனைவி மக்களும், அயலாரும் வந்துகூடி, இதென்ன பரிதாபமென்று துக்கித்தார்கள். வந்து கூடினவர்கள் பேயென்றும், நோயென்றும், செய்வினை யென்றும், தீவினை யென்றும் பலவாறு பேசினார்கள். மந்திரம் ஜெபித்துப் பார்த்தார்கள்; பலவித மருந்துகள் கொடுத்தார்கள்;

தெய்வங்களுக்கு வேண்டுதல் செய்தார்கள் ; ஒன்றிலுஞ் சாயவில்லை. வரவர அமளி அதிகப்படுகிறதன்றி, இருந்தபடியிருந்தபாடுமில்லை. கீழே கிடந்து உருண்டு, சுதறிக் கொண்டே யிருந்தான். பொழுது விடியும் வேளையாயிற்று.

பொழுது விடிவதற்கு முன் சேவல் கூவுவது உலக வழக்கமாயிற்றே? இவன் தின்ற சேவல்தான் வயிற்று ளிருந்து முதலாவதாகக்கூவ ஆரம்பித்தது. வயிற்றுக்குள் ளிருக்கும் சேவல் இரண்டு சிறகுகளையும் உதறியடித்து, கூவிற்று. இச்சத்தத்தைக் கேட்டே ஊரிலுள்ள மற்றச் சேவல்களெல்லாம் சிறகடித்துக் கூவின. தன் வயிற்று ளிருந்து சேவல் கூவினசத்தம் காதில் விழுந்தபோதே அந்தப் பாதகன் தடுமாறி, மூர்ச்சித்து விழுந்தான். மற்றும் நின்றவர்களெல்லாம் : என்ன ! இவன் வயிற்றுவலி யென்றானே ! வயிற்றுக்குள் சேவல் கூவுகிறதே ! என்று புதுமைப்பட்டு, மறத்துப் போனார்கள்.

பின்பு அவர்கள் என்னசெய்வார்கள் ? அவன் மனைவியைப் பார்த்து : நடந்ததாதன மென்ன ? சொல்லென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவள் : நானொன்று மறியேன். வளர்த்தவள் பரிதபிக்கும்படி ஒரு சேவலைப் பிடித்துவந்து, கறிசமைத்துத் தின்றார். அதுதான் எனக்குத் தெரியும் என்று வதில் சொன்னாள். இதைக்கேட்ட அவர்கள், அது யாருடைய சேவல் ? என்ன சேவல் ? என்று அங்கேயே விசாரித்தார்கள். இன்னாருடைய சேவலென்றும், இன்ன வகையான சேவ லென்றும் வெளிப்பட்டது. இதைக் கேட்ட அவர்கள், இது அந்த நாகூராண்டவரை வேண்டிக் கொண்டாலன்றித் தீராதென்று, சேவற்காரியை அழைத்து வர ஆளதுப்பினார்கள். உடனே அந்த ஆள்சென்று அழைத்தபோது அவள் : என்சேவல் ஆண்டவருக்குப் பிரார்த்தனை பண்ணி விடுத்ததென்று எவ்வளவு சொல்லிக்

கெஞ்சி மன்றாடியும், அதைக் கொஞ்சமும் க்வனிக்காமல், பிடித்துப்போய்ச் சமைத்துத் தின்றான். அவன் செய்த தற்குத் தக்கபடி தீங்கதுபவிக்கின்றான். அந்தப் பாதகனுடைய முகத்தில் நான் விழிக்கமாட்டேன். அங்கே வரவு மாட்டேன் என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டான்.

இவ்வளவுக்கும் அந்தப் பாதகனுடைய வயிற்றுக்குள் அடிக்கடி சேவலானது கூவிக்கொண்டும், கொத்திக் கொண்டுமே யிருந்தது. அவன் அழுது புலம்பிப் புரண்டுருண்டுபெடும் வருத்தம் பார்ப்பவர்களுக்கு மிகப் பரிதாபத்தைக் கொடுத்தது. ஓயாமல் கூவும் சேவற் சத்தத்தையும், வயிற்றுக்குள் உண்டாயிருக்கும் அடங்காத தாங்கரிய வருத்தத்தையும் அவன் அறிந்து, பக்கத்தில் கூடிநிற்பவர்களைப் பார்த்து; என்னைத்தூக்கி இஸ்லாமானவர்கள் குடியிருக்கு மிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள் என்று சொன்னான். அங்கு நின்றவர்கள் அவன் சொற்படி அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய், இஸ்லாமானவர்களின் தெருவில் போட்டார்கள். அங்கிருந்த இஸ்லாமானவர்கள்: இதென்ன சம்பவம்? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்தப் பாதகனே அழுது சொல்லுகின்றான்:—

ஐயாமார்களே, நான் மதிகேட்டினால் உங்கள் நாகுரண்டவருடைய பிரார்த்தனைச் சேவலைப் பிடித்து, அறுத்துத் தின்றுவிட்டேன். அந்தச் சேவல் இப்போது என்வயிற்றுக்குள்ளிருந்துகொண்டு கூவுகின்றது. அன்றியும், தாங்கொண்ணை வலியும் புரட்டலுமாய் வயிறுபொருமி, வேதனையாயிருக்கின்றது. நீங்கள் தயவுவைத்து அந்த ஆண்டவரிடம் வேண்டுதல்செய்து, என் ஆபத்தை நீக்குங்கள். இப்போதே என் ஆஸ்திகள் எல்லாவற்றையும் விற்றுக் கொண்டு நாகுருக்குப்போய், அந்த ஆண்டவருடைய திருவடிகளுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்துவிடுகிறேன். இன்

னும், நானும், என் மனைவி மக்களும், இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் ஆய்விடுகிறோம் என்று உறுதியுடன் சொன்னான். இதைக் கேட்ட இஸ்லாமானவர்கள் அவன்மீது இரக்கமுற்று “ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களே! இவன்செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து, இவனுடைய வில்லங்கத்தை நீக்கி ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று ஒருமனப்பட்டு நின்று, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களிடம் முனுஜாத்துச் செய்தார்கள்.

அகில ரக்ஷகராகிய ஆண்டவரவர்கள் தீனுல்விஸ்லாம் செழித்தோங்கும் வண்ணம் அவன் குற்றத்தை மன்னித்தார்கள். அதனால், அவனுடைய வயிற்றுவலி அந்தக்ஷணமே தீர்ந்து, சேவற்சத்தமும் அடங்கிற்று. அங்குக் கூடிநின்ற எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை வாயார மனதாரப் போற்றிப் புகழ்ந்து, துதித்தார்கள்.

வயிற்று வில்லங்கம் தீர்ந்த அவன் எழுந்து நின்று: இன்றைக்கே என் பிரார்த்தனைகளை முடிப்பேன் என்று சொல்லிவிட்டு, வீடுபோய்ச் சேர்ந்து, மனைவி மக்களோடு மீண்டு அவர்களிடம்போய், கலிமா சொல்லி இஸ்லாமி லானான். பின்பு, தன் ஆஸ்திகளனைத்தையும் விற்ப்பணமாக்கிக் கொண்டு. மனைவி மக்களுடன் புறப்பட்டு நாகூருக்குவந்து, தான் கொணர்ந்த பணத்தை உண்டியலில் போட்டுவிட்டு, ஆண்டவரவர்களைப் பணிந்து துதித்து, தன் வரலாற்றை தர்காவில் நின்று பிரஸ்தாபமாகப் பலர்க்கும் சொல்லிக் காட்டினான். கேட்ட எல்லாரும் அதிசயித்து, ஆண்டவரவர்களைப் புகழ்ந்தார்கள். பின்பு சில நாள் வரையும் அவன் நாகூரில் இருந்து, அதன்பின் தன் ஊருக்குப் போனான்.

சேவற்செய்தி முற்றிற்று.

ககசு - ம் அந்நியாயம்.

குருடு மாற்றினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு ஸ்திரீக் குண்டான குருட்டை மாற்றின வறலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து, காதிநேலி கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்களின் ஒரு வருஷத்து கந்தூரியில் வழக்கம்போல நானு தேசத்தாரும் வந்தார்கள். அவர்களில் மேல்நாட்டிலுள்ள ஒரு பிராமணப் பெண்ணும் வந்திருந்தாள். அவள் தன் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவதற்காக நரீகாவுக்கு வந்து, தான் கொணர்ந்த கலயத்திலிருந்த நெய்யை அங்கு முன் வாசலிருந்த விளக்கில் ஊற்றினாள். அந்தநெய் விளக்கில் தரிபடாமல், தண்ணீர்போலுருகித் தரையில் வழிந்தோடி விட்டது. அப்போதே அவளுடைய இரண்டு கண்களும் குருடாயின.

நல்ல கண்ணோடுவந்து விளக்கில் நெய்யையூற்றின மாத்திரத்தில் நெய்யும் வழிந்தோடி, கண்களும் குருடாயின படியால், அவள் அஞ்சி நடுங்கி, ஆ! இதென்ன!! என் பிரார்த்தனைப் பிரகாரம் நெய் கொணர்ந்து ஊற்றினேனே!!! அது வழிந்தோடினதுமன்றி, கண்களும் குருடாயினவே! நான் என் செய்வேன்!! இனி எனக்கு என்ன ஆபத்துகள் நேரிடுமோ!!! என்று பிரலாபித்து அலறியழுதாள். அவள் நிற்குமிடத்தில் கூட்டம்வந்து கூடிற்று.

கண்கெட்டுத் தடுமாறிநின்று புலம்பிப் பரிதவிக்கும் அந்தப் பார்ப்பாரப்பெண்ணை வந்துகூடினவர்கள் பார்த்து: ஏ, பெண்பிள்ளாய், நீ ஏன் இப்படி யழுகின்றாய்? என்று கேட்டார்கள். கேட்டபோது அவள் நின்றபடியே குப்புற

விழுந்து கும்பிட்டு : ஐயன்மாரே, கேளுங்கள். எங்கள் நாட்டிலிருந்து ஒருநாள் சிலர் பயணப்பட்டார்கள். நான் என்கே போகிறீர்களென்று அவர்களைக் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள், நாகூர் ஆண்டவருக்குக் காணிக்கைகொடுக்கப் போகிறோமென்று வதில் சொன்னார்கள். உடனே நான் நாகூர் ஆண்டவரே, என் கணவருடைய கண்கள் குருநீங்கித்தெளிவுபெற்றால், வருகிறவருஷ கந்தூரியில் ஒரு பணத்துக்கு நெய்வாங்கிக் கொணர்ந்து உங்கள் கோயில் விளக்கில் ஊற்றுகிறேன் என்று நேர்ந்துகொண்டேன். அப்போதே நெடுநாட் குருடாயிருந்த என் கணவர் கண்கள் தெளிவடைந்தன. நான் பண்ணிக்கொண்ட பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவதற்கு அங்கேயே ஒரு பணத்திற்கு நெய்வாங்கிக்கொண்டு இங்கே வந்தேன். ஆனால், வந்தவிடத்தில் இந்த ஆபத்துவந்ததற்குக் காரணம் ஒன்றுண்டு :— நான் ஒருபணத்திற்கு வாங்கிவந்தநெய், இங்கே மூன்றுபணத்திற்கு விற்குமென்று கேள்விப்பட்டேன். அப்போதே எனக்குக் கேடுவந்தது. நமது பிரார்த்தனை ஒருபண நெய்தானே? இங்கே இதை மூன்றுபணத்திற்குவிற்று, இரண்டு பணத்தை முந்தியில் முடிந்துகொண்டு, இங்கேயே ஒரு பணத்திற்கு நெய்வாங்கிக் கொண்டுபோய் ஊற்றிவிடலாமென்று நினைத்து, நான் கொணர்ந்த நெய்யை ஒரு கடை காரனிடத்தில் கொண்டுபோய் மூன்றுபணத்திற்கு விற்று, அவனிடந்தானே ஒருபணத்திற்கு வேறுநெய் வாங்கி, இரண்டுபணத்தை மிச்சம் பிடித்துக்கொண்டு, விளக்கில் கொணர்ந்து ஊற்றினேன். அது தண்ணீராயிருகி வழிந்தோடி விட்டதுமன்றி, என் கண்களும் குருடாயின. இனிப் பேச்சென்ன? பணத்திற்கொரு கண்ணாக இரண்டுபணத்திற்கு இரண்டு கண்களையும் மிழந்தேன். இனி என் செய்வேன்! கெட்டேனெயென்று தன்வரலாற்றைச் சொல்லிக்காட்டி, பின்னும் பிரலாபித்து அழுதாள்.

உடனே அவர்கள் அவள்கையைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு கடைவீதியிற்போய், இவளிடத்தில் நெய் வாங்கினவன் யார்? என்று விசாரித்தார்கள் : வாங்கின கடை காரன் நான்தான் வாங்கினேனென்று சொன்னான். அவ னிடம் சங்கதிகளைச் சொல்லிக்காட்டி, அவளிட மிருந்த இரண்டுபணத்தையும் வாங்கி அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, அவள் விற்ற பழயநெய்யை வாங்கி அவள்கையிற் கொடுத்து தர்காவுக்கு அழைத்துவந்து விளக்கடியில் விட்டு, இதை ஊற்று என்று சொன்னார்கள். உடனே அவள் : ஐயா, ஆண் டவரே, தங்கள் மகிமையை அறியாமல் பெண்புத்தியால் இது செய்தேன். நான்செய்ததை மன்னித்தருளவேண்டு கிறேன். இதோ என் பிரார்த்தனைப்படி நெய் ஊற்றுகி றேன். ஏற்றருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, மனமுருகி நின்று அதிக அச்சப்பாட்டுடன் விளக்கில் ஊற்றினாள். ஊற்றினநெய் விளக்கில் தரிப்பட்டது. இருகண்களும் பளி ரென்று திறந்தன. அவள் அகம்பூரித்துச் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தெழுந்து : இவ்விதக் கருமத்தை இனியொருவர் செய்யாமல் நானேயெச்சரித்தேன். இவ் வாண்டவரின் பொருளுக்கு ஆசை வைப்பவர்கள் ஒருகாலும் வாழமாட் டார்க ளென்று சொல்லிவிட்டு, தன் ஊருக்குப் போனாள்.

குருடு மாற்றினது முற்றிற்று.

ககள - ம் அந்தியாயம்.

தரியாபீவியின் சபதம்.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரர்
கள்மீது தரியாபீவி சபதமிட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹீது மீரூன்சாகிபு ஆண்
டவரவர்களின் அற்புதக்கிரணங்கள் அகிலமெங்கும்பரந்து
பிரகாசித்தது. உலகமுழுவதுமே கொண்டாடத் தொடங்
கிக்கொண்டது. ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தாய்ச் சில
வருஷங்கள் சென்றன. இதற்கிடையில், ஹலறத்து சையிது
முகம்மது யுகபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹி யவர்களின் புத்திரர்
களில் முத்தன்மைபெற்றிருந்த ஹலறத்து ஷாஹா கல்தான்
கபீர் சாகிபவர்கள் உபாத்தாய், தகப்பனாரருகில் அடக்கஞ்
செய்யப்பட்டார்கள். இவர்களின் குமாரராகிய ஹலறத்து
கல்தானப்துல்காதிரு சாகிபவர்கள் குடும்பத்தலைவரானார்கள்.
ஹலறத்து சையிது முகம்மது யுகபு சாகிபவர்களின் சந்ததி
கள் பல்கிவிட்டார்கள். அவர்கள் குடும்பம் பன்யுகபு என்று
பெயர்பெற்று, சாகிபுமார்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்.
நாகூர் வரவர விஸ்தீரணமாய்க்கொண்டு வந்தது. கந்தூர்
யென்னும் திருவிழாவானது வருஷத்திற்கு வருஷம் மிகச்
சிறப்பாய் நடந்துவந்தது.

ஒருவருஷத்து கந்தூரியில், நாகூருக்குத் தெற்கில் நாக
பட்டணத்தைச் சேர்ந்ததாயிருக்கும் பார்ப்பாரூரிலுள்ள
பொன்னிமரைக்காயர் என்பவருடைய மனைவியாகிய தரியா
பீவி என்பவள் நாகூருக்குவந்தாள். பொன்னிமரைக்காயர்
என்பவர் ஒரு பிரபு; அவர்மனைவியான தரியாபீவி மிகச்
செல்வாக் குள்ளவள். பணப்பெருக்குள்ள அவள் தன்
பரிவார ஜனங்களோடு புறப்பட்டுப் பல்லக்கேறி வெகு

சிறப்புடன் நாகுருக்குவந்து, தீர்காவிற்போய் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை ஜியாறத்துச் செய்துவிட்டு, ஒரு இடத்தில் சாகைபண்ணிக்கொண்டு கந்தூரி முடியும்வரையும் இருந்தாள்.

[கந்தூரிமுடிந்த கத்தத்துக்காலையில் புலவுச்சோறுக்கி வந்தவர் களுக்குப் பகிர்வது, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தானமுதல் வருஷந் தொடங்கிச் சிலவருஷங்களில்தான் நடந்தது. வரவர ஆயிரக்கணக்கில் ஜனங்கள்வந்து கூடத்தலைப்பட்டபின், அதிகசெல்விட்டுப் புலவுச் சோறுக்கக் கூடாமையாலும், ஆக்கினாலும், எண்ணிறந்த ஜனக்கூட்டத்திற்குப் பகிர்வது அசாத்தியமானதாலும், கொழியலரிசிச்சோற்றை அதிகமாகச் சமைத்து உண்டைபிடித்து ஜனசந்தடியில் ஏறிவதையும், அவரவர் அகப்பட்டதைப் பிரசாதமாகப் பெற்றுக்கொண்டு போவதையும், வழக்கப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அப்படியே இதுபரியந்தம் நடந்துவருகின்றது. அந்தக் கொழியரிசிச்சோற்றில் ஒருசோறுபெற அடித்துவிழுந்து ஒருவரோ டொருவர் மூந்தப்பார்க்கும் அமளியை ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் பார்க்கலாம். அந்தச் சோறு வெகு தூரந்தொலைகளுக்கும் அருமருந்தாகப் பேணிப் போகப்படுகின்றது.]

தரியாபீவி வந்திருக்கும் வருஷகந்தூரியின் கத்தத்துக் காலையில் வழக்கப்படி உண்டைச்சோறு ஏறிந்து முடிந்தபின், அந்த மகத்துவமுள்ள விலைமதிக்கக் கூடாத சோற்றில் கொஞ்சமெடுத்து ஒரு மண்பாத்திரத்தில் போட்டு, ஆண்டவரவர்களின் மேன்மையுள்ள கபுறின்மீது பூசி மிஞ்சின சந்தனத்தில் கொஞ்சம் அதன் நடுவில்வைத்து, அந்த தரியாபீவிக்கு சாகிபுமாரீகன் அதுப்பினார்கள். அது தரியாபீவி முன் கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்டபோது, அவள் அதைப் பார்த்து அடக்கக்கூடாத கோபங்கொண்டு, தனபாங்கிமார்தாதிமார்களைக் கண்களில் உதிரம்பாயப் பார்த்து “பார்த்தீர்களா இந்த சாகிபுமார்களுக் குள்ள குணத்தை? என் மகிமையைக் கொஞ்சமும் மதிக்காமல் கொழியலரிசிச் சோற்றை மண்பாத்திரத்திற் போட்டு, ஏழை

யெளியோர்களுக்குக் கொடுப்பது போல எனக்குக் கொடுத்தார்களே? என்னை இன்னொன்று இவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை; நல்லதிருக்கட்டும். இவர்கள் எல்லாரையும் இந்த தர்காவை விட்டு ஒழிப்படி அடித்துத் துரத்திவிட்டு, இவர்களுக்குப் பிரதியாக இங்கிருந்து கொண்டு தர்காவின் பணிவிடைகளைச் செய்துவருவதற்கு பிஜாப்பூரிலிருக்கின்ற சைகு அநீக்தல்லா சாகிபவர்களையும், அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் அழைத்து வைத்துவிடுகிறேன். இப்படி நான் ஒரு மாதத்திற்குள் செய்து முடிக்காவிட்டால், என் முலைகளை யறுத்து நாய்க்கு இரையாகப் போடுகிறேன்; பாருங்கள் என்று சொன்னான்.

தரியாயீவி இப்படிச் சபதமிட்டுச் சொல்லிவிட்டு, அன்றைத்தினமே பரிவாரத்துடன் நாகூரை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பார்ப்பாருருக்குப் போய், உடனே பிஜாப்பூரிலிருக்கும் சைகு அநீக்தல்லா சாகிபுக்கு ஒரு கடிதமெழுதினான். அதில் தான் நாகூருக்குப் போனதையும், தனக்கு சாகிபுமார்க்கு செய்த அவமரியாதையையும், அதனால் தான் சபதமிட்டு வந்திருப்பதையும் விவரமாக வெழுதி, இக்கடிதங் கண்டவுடனே தாங்களும், தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் புறப்பட்டு நாகூருக்கு வாருங்கள். நானும் அங்கு வருகிறேன் என்று கண்டிப்பாயெழுதி, அப்போதே பிஜாப்பூருக்கு அனுப்பிவிட்டான்.

தரியாயீவி பிஜாப்பூருக்குக் கடிதமெழுதி அனுப்பிவிட்டு, இவ்வாறு சிந்தனை பண்ணினான்:—நாம் நாகூர் தர்காவிலுள்ள அதன் ஆதினஸ்தர்களானவர்களை விலக்கி, வேறு அந்நியர்களை நியமிக்கப் போகிறோம், தஞ்சாவூர் அரசனுடைய கவனம் அந்த தர்கா மீது இருந்துவருகின்றது. நூதனமாக நாம் செய்யப்போகிற கருமத்திற்கு அந்த அரசனுடைய அனுமதி அவசியம் வேண்டுமே. அதற்கு

நாம் ஒரு உபாயஞ் செய்யவேண்டும். எப்படி யென்றால், நாம் புறப்பட்டு நேரே தஞ்சாவூருக்குப் போய் அரசரைக் கண்டுகொண்டு, இந்த சாகிபுமாரீகள் மீது இல்லாததும் பொல்லாததுமான குற்றங்களைச் சுமத்தி அரசருக்குச் சொல்லிக்காட்டிக் கோள்மூட்டிக் கோபத்தையெழுப்பி, அதன் பின் நாம் செய்யப்போகிறதைத் தெரிவிக்கலாம். உடனே அதுமதி தருவார். பெற்றுவந்து இலகுவில் துரத்தி விடலாமென்று இப்படிச் சிந்தனைபண்ணிக்கொண்டு, சீக்கிரமாகத் தஞ்சாவூருக்குப் பயணப்பட்டாள்.

தரியாபீவி மேற்சொன்னபடி தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு இராஜாவுக்கு வெகுமதிகொடுக்க விலையுயர்ந்த சாமான்களும் தயார்பண்ணிக்கொண்டு, பாங்கிமார், தாதிமார், வேலைக்காரர்கள் பலரோடு, பல்லக்கிலேறிக் கொண்டு தஞ்சாவூருக்குப் புறப்பட்டுச் சில நாட்களில் போய்ச் சேர்ந்து, அங்கே ஒருவீடு தயார்பண்ணி, அதிலிருந்து கொண்டாள். பணக்காரியாதலால், அங்கே நாடினவெல்லாம் அவளுக்கு நடந்தன. பணத்தை அள்ளியிறைத்து அரசுமனை உத்தியோகஸ்தர்களை வசமாக்கினாள். அதைக்கொண்டு மந்திரி பிரதானிகளின் சினேகத்தையும் பெற்றுக்கொண்டாள். சில நாட்களில் இவ்வளவுமானபின், மகாராஜனுடைய தரிசனை கிடைத்தது.

அரசனின் தரிசனைகிடைத்தநாள் முதல் நாளுக்கொரு தரம் அரசுமனைக்குப்போய் வருவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டாள். அரசுமனைக்குப்போனால், அரசனைச் சந்திக்காமல் வருகிறதில்லை. சந்திக்குந்தோறும் பலவிதச் சம்பாஷணைகளுடன் நாகூர் தீர்கர் விஷயத்தையுந் தொடங்கிக் கொண்டாள். அச்சம்பாஷணையில் இடைக்கிடை சாகிபுமாரீகள் மீது கோபமுண்டாகத்தக்க கோள்களையும் பற்றவைத்துக்கொண்டேவந்தாள், அதைக் கேட்கக் கேட்க சாகிபுமாரீ

கள் மீது அரசனுக்குக் கொஞ்சம் வெறுப்புண்டாயிற்று. தரியாயீவி அம்மட்டில் விடாது, பின்னும் பின்னும் விடாப் பிடியாய்ச்சொல்லி வந்தாள். அதனால், அரசன் முழுதும் கோபமாய் விட்டான்.

அரசனின் சினக்குறிப்பை தரியாயீவி தெரிந்து கொண்டு, ஒருநாள் போய்ச் சம்பாவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது “ மகாராஜா அவர்களே, நாகூர்தீர்காவி லிருக்கிற அதிகாரிகளான சாகிபுமாரர்களை நீக்கிவிட்டு, வேறு தகுந்த பேர்களை அங்கே நியமித்தால்தான் உத்தமம். அப்படிச் செய்வதற்குத் தாங்களே நாடவேண்டும். தாங்கள் நாடினால் நடக்கும். தமியானுக்கு அதுமதி தருவீர்களானால், நானே அவர்களை நீக்கிவிட்டு. அவர்களுக்குப் பிரதியாக வேறே தகுந்த ஆட்களை நியமித்துவிடுகிறேன் ” என்று தாழ்மை யோடு சொன்னாள்.

அவள் சொல்லைக்கேட்ட அரசன் முன்பின் சிந்திக்கவே யில்லை. உடனே அவளைப் பார்த்து “ நல்லது; உன் பிரியப்படி செய் ” என்று உத்தரவு கொடுத்துவிட்டான் அன்றியும், அப்படிச் செய்வதற்கு ஒரு அதிகாரப் பத்திரமு மெழுதி அவளுக்கு கொடுத்தான். இவ்வளவில்தன் காரியம் சித்தியாயிற் றென்று தரியாயீவி களிகூர்ந்து, அரச னிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, உடனே தஞ்சாவூரை விட்டுத் தன் ஊருக்குப் புறப்பட்டாள்.

தரியாயீவி பரிவாரங்களோடு தஞ்சாவூரிலிருந்து புறப் பட்டு வெகுவிரைவாகக் கொறடாச்சேரியில் வந்து, ஊருக்கு வெளியில் கூடாரமிட்டுத் தங்கினாள். அன்று பொழுது பட்டு இரவாயிற்று. சூரியன் அஸ்தமிக்க நேரமுதல் அங்கே பெரும்புசல் தொடங்கிக்கொண்டது. ஆகாயமெங்கும் மந்தாரத்தால் மூடிக்கொண்டது. எங்கும் காரிருள் செறிந்து கம்மென்றிருந்தது. காற்று வெகுமும்மரமா

யடித்தது. மழையும் இடைக்கிடைப் பெய்தது. கூதலேர் சொல்லுந்தரமானதல்ல. இடிச்சத்தமும், மின்னொளியும் பயங்கரப் படத்தக்கனவா யிருந்தன. காற்றடியையும் கூதலையும் தாங்கிக்கொண்டு, இடிச்சத்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு, மின்னொளியைப் பார்த்துக்கொண்டு கிடக்க யாரால் ஏலும்? தரியாபீவியின் பரிவார ஜனங்கள் கொஞ்சநேரம் கூதலிற் கொடுகிப்போய், காற்றுமும்முரத்தினால் கலக்கடி பட்டுக் கொண்டு சகித்திருந்தார்கள். வரவரக் காற்று அதிகரித்துக் கூடாரங்களனைத்தையும் கிழித்துப் பஞ்சாப் பரத்திற்று. கூடாரங்கள் அடங்கலும் கிழிந்து பஞ்சாய்ப் பறக்கவே, அவ்விடம் மைதானமாயிற்று. அந்த மைதானில் அர்த்தசாம வேளையில், மழையிலும் காற்றிலும் அடிப்பட்டுக் கூதலைப் பொறுத்துக்கொண்டு இடிச் சத்தத்தையும் மின்னொளியையுஞ் சகித்துக்கொண்டு தரியாபீவியின் ஆட்கள் இருப்பார்களா! ஆனொருதிக்கா யோடியொளித்தார்கள். எல்லாரும் கைவிட்டுப் போகவே, தரியாபீவி மாதிரம் தன் பல்லக்குக்குள் புகுந்து கதவைச் சார்த்திக் கொண்டு படுத்திருந்தான்.

அந்நேரத்தில் பாரியநாய் ஒன்று வெகுதூரத்திலிருந்து அங்கேவந்தது. அது, குரைத்துக்கொண்டே வந்து, தரியாபீவியிருக்கும் பல்லக்குக் கதவைத் தலையால் முட்டி முன்காலால் நகர்த்திக்கொண்டு உள்ளே துழைந்து, அவளுடைய அருமையான முலைகளிரண்டையும் கடித்துக் கவ்விக் கொண்டு போய்விட்டது. முலையிழந்த தரியாபீவி மூர்ச்சித்துக் கிடந்தான். அம்மட்டில் புசுவின் மும்முரம் அடங்கிற்று. மந்தாரமின்றிச் சூரியன் உதயமாயிற்று.

சூரியன் உதித்தவுடன் தெற்கெட்டோடின அவள் பரிவார ஜனங்கள் மீண்டுவர்துகூடி, பல்லக்கைப் பார்த்தார்கள். தரியாபீவி முலைகளை யிழந்து, ரத்தப்பிரவாகத்தில்

ஸ்மரணையற்றுக் கிடப்பது தெரிந்தது. அதைக்கண்ட எல்லாரும் ஒவென்றி அலறி அழுதார்கள். அழுது ஆவ தென்ன? போனமுலைக்குப் புதுமுலை செய்து பொருந்த வைக்கிறதா! இல்லையே!! அதனால் அவர்கள்: இது ஹல றத்து ஆண்டவரவர்களின் கோபத்தினால்வந்த கேடு என்று தெரிந்துகொண்டு, பல்லக்குடன் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு பார்ப்பாரூர் வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு நரியாயீவி மூன்று நாள் வரையும் நாய்போலக் குரைத்துக்கொண்டே கிடந்து செத்தாள். அவள் வாய்ச்சொற்படி முலைகள் நாய்க்கே யிரையாயின.

இங்கேயிது இவ்வாறாக, நரியாயீவி அதுப்பின கடிதம் அங்கே பிஜாப்பூர் போய்ச்சேர்ந்தது. சைகு அதீக்துல்லா சாகிபு அதைவாங்கி வாசித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, ஹல றத்து ஆண்டவரவர்களின் அற்புதாதிகளை அவர் நன்று யறிந்திருந்தும் அதிக வருமானமுள்ள ஸ்தலத்தில் ஆசைப் பெருக்கினால் அவள் எழுத்துக்கு உடன்பட்டு, உடனே தமது குடும்பத்துடன் பிஜாப்பூரைவிட்டு, நாகூருக்குப்புறப் பட்டார். புறப்பட்டவர் இரவுபகலாக நடந்து நரியாயீவி கொறடாச்சேரியில் முலைகளை நாய்க்குப் பறிகொடுத்தாளே அந்த இரவில் மேலைநாகூரில் வந்து தங்கினார்.

அன்றிரா கொறடாச்சேரியிலிட்ட மந்தாரம் மேலை நாகூரிலும் வந்து மூடிக்கொண்டது. ஆனால், காற்று மழை முதலான புசலில்லை. ஆகாயத்திற் பரந்துநின்ற மேக சாலங்களிலிருந்து எறும்புகள் திரள் திரளா யிறங்கின. இறங்கின எறும்புகளெல்லாம் சைகு அதீக்துல்லா சாகிபு மேலேயே வந்து விழுந்தன. பந்துபந்தாய் வந்துவிழும் எறும்புகள் அவரை உச்சிதொட்டு உள்ளங்கால் வரையும் கடிக்கத் தொடங்கின. அவருண்ணும் உணவிலும், குடிக்கும் நீரிலும் கட்டிகட்டியாய் விழுந்தன. அவற்றில் விழுந்

தாலும், தம்பீது விழுந்துகடிக்கும் கடியை அவரால் பொறுக்கக்கூடவில்லை. ஒதுங்கினார்; ஓடினார்; ஒளித்தார்; மூடினார்; செய்யாதனவெல்லாஞ் செய்து பார்த்தார்; ஒன்றிலும் தடைபடவில்லை. பின் என்னசெய்வார்; இது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களால் நேரிட்டதுதானென்று அவருக்கு நன்றாய் விளங்கிக்கொண்டது. அன்றிராவே நாகூரை மறந்து, பிஜாப்பூரை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தார்.

சைகு அதீக்துல்லாசாகிபு மேலைநாகூரைவிட்டுப் பந்து ஜனங்களோடு ஓடத்தொடங்கியும், ஏறும்புகள் அவரை விடவில்லை. பலநாள்வரையுந் தொடர்ந்து தொல்லைபடுதிக்கொண்டே, நருமதை யாறுவரையும்போய், அவர் அக்கரை சேர்ந்தபின் விட்டு விலகின. நருமதையாற்றைக் கடந்தபின் அவர் சுகமாய் பிஜாப்பூர் போய்ச் சேர்ந்தார். அன்றுமுதல் சைகு அதீக்துல்லாசாகிபு நருமதை யாற்றைக் கடந்து தென்புறம் வந்தால், முன்போல ஏறும்புகள் அவர் மேல் பந்து பந்தாய் வந்து விழும். உடனேபயந்து வெருண்டோடி விடுவார். வேறு வேலையாகவாவது ஆயுசுபரியந்தம் அவரை நருமதையாற்றைக்கடந்து தென்புறம் வரவிடவில்லை. ஆகையால் அவர் வெகு எச்சரிப்பாயிருந்து காலந்தள்ளினார்.

தரியாபீவியின் சபதம் முற்றிற்று.

ககஅ - ம் அத்தியாயம்.

மலடு தீர்த்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒருவருக்கு மலடுதீர்த்து, சந்ததியுண்டாகச் செய்த வாலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்தல்காநீறு பாத்துஷா ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவம் உலகமெங்கும் பிரஸ்தாபமாய் விளங்கிவருங்காலத்தில், தஞ்சாவூரில் பாவராவுத்தர் என்று ஒருவரிருந்தார். அவர், தீனுல்லிஸ்லாமின் கல்வியினைத்தையுங் கற்றுத்தேறி யிருந்ததுமன்றி, தமிழிலும் மிகச் சிறந்த கவிராயராய் விளங்கினார். அல்லாத்தஆலா அவருக்குக் கல்விப்பொருள் செல்வப்பொருள்கள் முழுவதையுங் கொடுத்திருந்தும், புத்திரபாக்கியம் ஒன்றுமாத்திரம் இல்லாமலிருந்தது. இதுவொன்றே அவர்மனதை இராப்பகல் வருத்தி வந்தது.

சந்ததியில்லாத மனக்குறையினால் சந்தோஷமற்று வாழுகாலத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் அற்புதங்கள் ஒவ்வொன்றாய் அவர் காதில் விழுந்துவந்தது. நான்தோறும் தாம் கேள்விப்படும் அற்புதங்களால் சந்தோஷமுற்று, தமது குறையையும் அந்த ஆண்டவரவர்கள் நீக்குவார்களென்று நம்பி, ஒருநாள் மனைவியை நோக்கி : நாம் பிள்ளையின்றி வருந்துகின்றோமே, நாகூரில் அடங்கிவிளங்கும் அற்புதக்கடலாகிய ஆண்டவரவர்கள் அளவற்ற அற்புதங்களைச் செய்துவருகின்றார்களே? அவர்களின் திருவடிகளில்போய் நமது குறையை முறையிட்டு வரங்கேட்டால், அவர்கள் நமக்குக் கிருபைசெய்யமாட்டார்களா? நாம் கட்டாயம் அருளுக்குப் போய், சந்ததியுண்டாகும் வரையும் அங்கேயே யிருக்கவேண்டும் என்று சொன்னார். இதைக்

கேட்ட அவர்மனைவி ; ஆம் ; அவ்வாறே செய்வோம், நமக்கு அந்த ஆண்டவரவர்கள் அருள் செய்வார்கள் என்று சொல்லி உடன்பட்டாள்.

உடனே பாவாராவுத்தர் தமது மனைவியுடன் சில ஏவலாட்களையுடன் சேர்த்துக்கொண்டு தஞ்சாவூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, நாகூர் வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் நேரே ஹல லறத்து ஆண்டவரவர்களின் தூக்க முன்வாசலில் நின்று தமது மனக்குறையடங்கினதாகச் சில பாடல்களைப் பாடித் துதித்தார். அப்படித் துதித்த பின், பிள்ளைவரங் கேட்டதாக ஒரு நொண்டிநாடகம் பாடி அரங்கேற்றினார், அதன்பின் பாத்தீஹா வோதி, அங்குள்ள முதியோர்கள் கொடுத்த சர்க்கரையைவாங்கித் தாமும் மனைவியும் தின்று பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு, பக்கத்தில் ஒரு வீட்டைத் தயார் பண்ணிக் கொண்டு அதில் தங்கியிருந்தார்.

பாவாராவுத்தர் இவ்வாறு பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு நாகூரிலேயே தங்கின மறுமாதம், அவர் மனைவி கருப்பமானாள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கிருபை யென்னும் திவ்வியௌடத்தினால் மலடு தீர்ந்து மனைவி சூலானதைக் கண்ட அவர் சந்தோஷ சாகரத்தில் முழுகி னார். அவர் மனைவியும் மனம்பூரித்திருத்தாள். இருவரும் இவ்வாறு களிகூர்த்திருக்குங் காலத்தில் ஒன்பது மாதங் களுஞ் சென்றபின் ஆண்டிள்ளையொன்று பிறந்தது. தமது கருத்தின்படி ஆண்குழந்தை பிறத்த சந்தோஷம் பாவா ராவுத்தருக்கு வரம்பு கடந்து பெருகிற்று. உடனே செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் எல்லாவற்றையுஞ்செய்து முடித்து, ஏழாம் நாள் தூக்காவிற் சொணர்ந்து வைத்து நாமமிட்டு, அருமையாக வளர்க்கத் தொடங்கினார்.

அருமந்தபிள்ளையை பாவாராவுத்தரும், அவர்மனைவி யும், இருவரின் கண்மணிகளைப் போலப் பாவித்து, நாகூரி

லேயே வைத்து வளர்த்து வந்தார்கள். பிள்ளைக்குப் பிராயம் வந்தபோது வித்தியாரம்பஞ் செய்து குறுஆன் முதலான மார்க்க இல்முகளையும், அதன்பின், தமிழ்பாஷையைபுந் கற்பித்து, தாம் கற்றிருக்கும் இலக்கிய இலக்கணங்கள் முழுவதையும் போதித்தார். அதனால் பாவாராவுத்தரின் மகன் மகா பண்டிதனாய் விளங்கினான்,

தமது தவப்புத்திரன் பண்டிதனாகும் பரியந்தம் நாகூரி லேயே அவர் தங்கியிருந்து, அதன்பின் ஹலறத்து ஆண்ட வரவர்கள் மீது வேறுபல கவிதைகளைப் பாடி அரங் கேற்றி, பெருஞ்சோறுக்கி விருந்து கொடுத்து, தர்காவின் சாகிபுமார்களின் விடைபெற்று, மனைவி மக்கள் முதலான வர்களுடன் புறப்பட்டு, தமது சுய நகரமாகிய தஞ்சாவூர் போய்ச் சேர்ந்தார். பிள்ளையின்றி பெருந்துயர் கொண்டிருந்தவர் பாலிய குமாரனோடு வந்து சேர்ந்ததை, சுற்றத் தார்கண்டு களிகூர்ந்தார்கள்.

மலடு தீர்த்தது முற்றிற்று.

ககக - ம் அத்தியாயம்.

இலையான் விழுந்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத் தினால், ஒருவன் செவியிலிருந்து ஈக்கள் துண்டு துண்டாய் விழுந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹீது மீரான் சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் அடங்கி விளங்கும் மகத்துவமுள்ள நாகூருக்கு மேற்புறமிருக்கும் சிற்றூ ரொன்றிலுள்ள ஒருவன் காதில், நாய்மேல் மொய்க்கின்ற ஈக்களில் ஒரு ஈ புகுந்துகொண்டது. அதனால் அவன் காதுக்குள் வருத்த முண்டாயிற்று. செவிக்குள் துழைந்த ஈ வெளிப்படாமல், அங்கேயே தங்கி விட்டது. குடியாயிருந்த படியால்; சில நாளில் அது பல குஞ்சுகளைப் பொரித்துப் பல்கச் செய்தது.

செவியில் இலையான் புகுந்த நாள் முதல் ஒவ்வொரு நாளாக அவனுக்கு வேதனை அதிகரித்து வந்தது. இராப் பகல் ஊனுறக்கமின்றிக் கிடந்து வருந்தினான். ஈயும், அதன் குஞ்சுகளும் செவிக்குள்ளிருந்து கரகர வென்று சுற்றிச் சுழல்வதும்: அங்குள்ள மெல்லிய தசைகளைக் கடிப்பதும், அவனுக்கு அதிக உபத்திரவத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. காதில் கையை வைத்து அழுத்திக்கொண்டு அலறுவதே அவனுக்கு வேலையல்லாமல், வேறுவேலையில்லை. தரையில் தலையைச் சாய்க்கக் கூடாமல் இருந்தபடியே யிருந்து, இரவு பகலாய் வருத்தப்பட்டு, உடல் மெலிந்து போனான்.

பக்கத்தில் மனைவி மக்களிருந்து அழுது, பரிதபிப்பார்கள். வந்து பார்க்கும் யாரும் துக்கப்படா திருக்கவில்லை.

காதிற் பிழியாத மருந்து ஒன்றில்லை. மந்திரிக்காத மாந்திரீ
கரும் இல்லை. எல்லாப் பக்குவங்களும் பார்த்துக் கை
விட்டு, பரிதாப ஸ்திதியிலானார்கள். பின் தீரும் வழி
யில்லையே பென்று அவன் ஏங்கி, இனி நமக்கு நாகூர் மீறன்
சாகிபு ஆண்டவரே கதியென்று மனதில் வைத்துக்கொண்டு,
மனைவிமக்களுடன் புறப்பட்டு நாகூருக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

நாகூர் வந்தவன் நேரே தீர்கா வாசலிற்போய்க் குப்புற
விழுந்து : ஆண்டவரே, என் காதுநோய் என்னுற் பொறுக்
கக்கூடியதாயில்லை. மனதிரங்கி அதை நீக்கி, என்னை
ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி அழுதான். அழுது
முறையிட்ட பின், எழுந்து போய்ப் பக்கத்தில் படுத்திருந்
தான். அவன் தீர்காவில் கால்வைத்த அந்நேரமுதல் காது
வருத்தம் படிப்படியாய்க் குறைந்து வந்தது. அகை யறிந்து
அவன் அங்கிருந்து நகரவெயில்லை. கொஞ்ச நேரத்துக்
குள் நித்திரை வந்தது. நீண்டநாள் தூங்காதவன் அயர்ந்து
தூங்கினான். மனைவியும், மக்களும், கொஞ்சம் கவலை
தீர்ந்து, பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தூங்கி விழித்த
வுடன் காது நோய் அதிக பாகம் குறைந்திருந்தது. அதை
யறிந்த அவன் அங்கிருந்துபோய் இருப்பிடமொன்று தயார்
பண்ணிக்கொண்டு, உண்பது தவிர, மற்ற நேரமெல்லாம்
முந்தி வந்து படுத்துத்தூங்கின இடத்திலேயே வந்து இருப்
பதும், படுத்துறங்குவதுமாக நியமகம் பண்ணிக்கொண்
டிருந்தான்.

இவ்வாறாக அவனிருக்கும்போது, காது வேதனை வர
வரத் தணிந்தது. ஒரு நாள் காது வருத்தம் கொஞ்சமு
மில்லாமல் தீர்ந்துபோய், படுத்து அயர்ந்து தூங்கினான்.
சற்றுகேர தூங்கி விழித்தவன் தன் தலைமாட்டுப்புறம்
பார்த்தான். அங்கே அவன் காதிருந்த விடத்தில் பல
ஈக்கள் ஒவ்வொன்று மும்மூன்று துண்டாய் அறுப்புண்டு
விழுந்து, சுவிர்திருந்தன. அதைக்கண்ட வுடனே அவன்

ஆச்சரியப்பட்டு, மனைவி மக்களைக் கூப்பிட்டுக் காட்டி :
இது ஆண்டவர் செய்கை யென்று சொல்லி, ஆநந்த
மடைந்தான். இப்புதுமையைப் பலபேர் வந்து கூடி நின்று
பார்த்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை வியந்து புகழ்ந்து
துதித்தார்கள்.

செவிநோய் தீர்ந்தவன் ஆச்சரியமும், சந்தோஷமு
முள்ளவனாய் ஆண்டவரவர்களைத் தோத்திரம் பண்ணி,
அங்குள்ள சாகிபுமார்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்
ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இலையான் விழுந்தது முற்றிற்று.

க20 -ம் அத்தியாயம்.

ஊமையுங் குருடுந் தீர்ந்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களால் ஒருவனு
டைய ஊமையும், குருடுந் தீர்ந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சாகிபு ஆண்டவரவர்களின் தீவ்விய
கேஷத்திரமாகிய நாகூருக்கு மேல்புறத்திலுள்ள ஒரு ஊரில்
ஒரு தனவந்த னிருந்தான். செழிப்புடன் வாழ்ந்திருந்த
அவன் திடீரென்று தரித்திரனானான். உண்ணாவிடத்த மிகக்
கஷ்டப்படும் ஸதிதியிலாய்ச் சஞ்சலப்படுங்காலத்தில்,
நன்றாயிருந்த அவன் மகனுக்கு இருகண்களும் குருடாய்,
வாயும் வழங்காதபடி ஊமையாயிற்று. தரித்திர திசையில்
தன் மகனுக்கு நேரிட்ட துன்பத்தைப் பற்றி அவன் மனம்
மிகத்துக்கப்பட்டது. உள்ளதை உரியதை விற்றுத் தன்
அருமைப்புதல்வனுக்காக அழித்து, பக்குவங்கள் பண்ணிப்
பார்த்தான்; ஒன்றிலும் பலன்படவில்லை. ஒருவழியிலும்
மைந்தனுக்கு நேரிட்ட துன்பம் தீரவில்லையே யென்று
அவனும், அவன் மனைவியும் சஞ்சலமுற்று, இனி நாகூர்

ஆண்டவர் திருவடிகளே தஞ்சமென்று, ஊமையுங் குருடு
மான மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு நாகுருக்கு
வந்தார்கள்.

கணவனும், மனைவியும், தங்கள் மைந்தனுடனே வந்து
தர்காவின் முன்வாசலில் நின்று : எங்கள் ஆண்டவரே,
நாங்கள் மிக ஏழைகள். எங்கள் எளிய நிலைமையில் உதவத்
தக்க ஒரே மகன் திடீரென்று ஊமையனும், குருடனுமாய்
விட்டான். அவனுக்கு நேரிட்ட துன்பத்தை நீக்கி எங்
களை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று நெடுநேரம் முறையிட்டுப்
பிரார்த்தித்து, பின் அங்கிருக்கும் சாகிபுமார்களிடம்
போய்த் தங்கள் காரியத்தை முறைப்பாடு செய்து : மகிமை
யுள்ளவர்களே. நீங்களும் எங்களுக்காக ஆண்டவரிடம்
இரந்து கேளுங்கள் என்று அழுது சொன்னார்கள்.

உடனே அங்கிருந்த சாகிபுமார்கள் மனதிரங்கி,
அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, முன் ஒருவர் சமர்க்கந்து
வனத்திலுடைத்துச் சோளனாவில் வைத்திருந்த குற்றியுடன்
ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களிடம் வர, அந்தக் குற்றியைத்
தளிர்க்கச் செய்தார்களே ? அது, ஒங்கி வளர்ந்து அப்போது
ஒரு மரமாயிருந்தது. அந்த மரத்தடியிற் கூட்டி வந்து
அதன் பட்டையிற் கொஞ்சம் வெட்டி யெடுத்து அதை
யொரு கல்லில் உறைத்து, அந்தச் சிறுவனுடைய கண்
களிலும், நாளிலும் தடவி : நீங்கள் இந்த மரத்தடியிலேயே
ஆண்டவரவர்களைத் தியானித்துக் கொண்டிருங்கள். உங்கள்
எண்ணம் நிறைவேறும் என்று சொல்லிவிட்டுப்
போனார்கள். அவ்வாறே அம்மூவரும் அந்த அற்புகதர
மான மரத்தடியில் சாகை பண்ணிக்கொண்டு, சில
நாளிருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்கும் போது சில தினங்களுக்குள் அந்தச்
சிறுவனுடைய குருடுமாதிக் கண்கள் திறந்து, ஊமை

யுந்தீர்ந்து பேசுதற்கு நாவழங்கிற்று. இதைக்கண்ட அவன் தந்தையும் தாயும் களிகூர்ந்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் பலவாறு துதித்து, இயன்ற மட்டுக்குக் கொஞ்சம் காணிக்கையுஞ் சமர்ப்பித்துவிட்டு, தங்கள் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஊமையுங் குருநீர் தீர்ந்தது முற்றிற்று.

கஉக - ம் அந்தியாயம்.

அற்புத நாகச்செய்தி.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் உண்டியற் குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுபோன ஒரு சபைதார், அற்புதநாகத்தினால் கடியுண்டிற்றந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான்சல்தான் ஷாதல்ஹீது பார்த்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்களின் கந்தூரியென்னும் திருவிழாக் கொண்டாட்டம் வருஷத்திற்கு வருஷம் அதிகமான சிறப்புடன் நடந்து வந்தது. அதேபோல ஒருவருஷத்து கந்தூரி வெகு அலங்காரமாய் நடந்தது. அப்போது பலதேசத் தாரும் திரள் திரளாய்வந்து கூடியிருந்தார்கள். தர்கா முன் வாசலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் உண்டியற்குடத்தில் பொன்னையங்களும், வெள்ளி நானையங்களும், அபரிமிதமாய் விழுந்தன.

தஞ்சாவூர் அரசனால் சிக்கல் என்னும் ஊருக்கு அதி காரியாய் நியமிக்கப்பட்டிருந்த சபைதார் ஒருவனும் கந்தூரிக்கு வந்திருந்தான். அவன் உண்டியற் குடத்தில் வந்து விழும் பணத்திரளைப் பார்த்துப் பிரமித்து, இந்த உண்டியற்குடத்தை நாம் தூக்கிக்கொண்டுபோய் நமது மகாராஜாவினிடம் கொடுத்தால், அவர் நம்மீது அதிகபக்சுமாயிருப்பாரென்று மூடத்தனமாக எண்ணிக்கொண்டு, தன்

சேவகர்களோடு திடுதிடென்று வந்து குடத்தைத் தூக்கிப் பல்லக்கில் வைத்துத் தானும் ஏறிக்கொண்டு, சிக்கலை நோக்கிப் போய்விட்டான்.

உண்டியற் குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறவன் அதிகாரியாதலால், அவனை ஒருவருந் தடைபண்ணவில்லை. அவன் கொண்டுபோனபின், அங்கிருந்த சாகிபுமாரீகள் தர்காவின் வாசலிற்போய்நின்று : எங்களுக்குரிய பொருளை அதிகக் கிரமமாகத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். தேவரீர் அதைக் கேட்டுக்கொடுக்கவேண்டும் என்று முறையிட்டார்கள். இப்படி முறையிடும்போதே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திவ்விய கபுறின்மீது போர்த்தியிருந்த போர்வைக்குள்ளிருந்து ஒரு ஓலைச்சுருள் வெளிப்பட்டது.

புறப்பட்ட ஓலைச்சுருள் ஒரு புள்ளுப் பறப்பதுபோல அதிக விசையாய்ப் பறந்துபோய், சபைதாருடைய பல்லக்குக்குள் புகுந்து, அவன் மடிமேல் விழுந்தது. என்னவந்து விழுந்ததென்று தன் மடியைப் பார்த்தான் ; ஒரு ஓலைச்சுருள் கிடந்தது. அதை சபைதார் கையிலெடுத்தபோதே அது ஒரு கொடிய சர்ப்பமாய்ச் சீறிவிழுந்து பலதரம் அவனைக் கடித்தது.

இரண்டொரு கடியிலேயே சபைதாருக்கு விஷம் மண்டைகொண்டது. “ஆ!” என்ற ஒரு சத்தத்துடன் மூர்ச்சித்து விழுந்து பிரேதமானான். பல்லக்கின் இருபுறமும்போன சேவகர்கள் “இதென்ன சத்தம்?” என்று பல்லக்கைப் பார்த்தார்கள். சபைதார் மாண்டுகிடப்பதும், சர்ப்பந் தீண்டிற்றென்பதும் தெரிந்தன. உடனே அவர்கள் : “ஓ ! ஓ !! இது ஆண்டவர் செய்த வேலை !!! ” என்று சொல்லி, பல்லக்கை அங்கேயே பிரேதத்துடன் இறக்கி வைத்துவிட்டு, உண்டியற்குடத்தைத் தூக்கித் தலையிற்

சுமந்துகொண்டு நாகநுக்குள் ஓடிவந்து, தர்காவின் முன் வாசலிற் கொணர்ந்து முன்போல வைத்து நெடுஞ்சாண் கிடையாய் விழுந்து “மீறஞ்சாகிபுலுண்டவர்களே, எங்கள் சபைதார் அநியாயமாகவே தங்கள் உண்டியற் குடத்தைத் தூக்கிக் கொண்டுபோனான். நாங்கள் அவன் சேவகர்க ளாதலால் அதற்குடன்பட்டு ஏவினதைச் செய்தோ மல்லாமல், உண்மையாகவே உடன்பட்டவில்லை. எங்களுக்கு அது சம்மதமல்ல. இதோ அதை நாங்கள் கொணர்ந்து வைத்துவிட்டோம். எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று முறையிட்டு இரந்தார்கள்.

அச் சேவகர்கள் இவ்வாறு நெடுநேரம் இரந்து மன் றாடி, சாகிபுமாரிகள் சமுகத்திலும் மன்னிப்புப் பெற்றுக் கொண்டு, மீண்டுபோய், பிரேதத்தைச் சிக்கலிற்கொண்டு சேர்த்துத் தகனம்பண்ணினார்கள். இது தேசமெங்கும் பிரஸ்தாபமாயிற்று. தஞ்சாவூர் அரசன் தன் சபைதார் செய்த வேலையையும், அவனுக்குச் சம்பவித்ததையும் கேள்விப்பட்டுக் கவலையடைந்தான்.

அற்புத நாகச்செய்தி முற்றிற்று.

க22 - ம் அத்தியாயம்.

பஞ்சமாற்றினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சந்ததி களுக்குப் பஞ்சத்தை மாற்றின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் பாத்துஷா ஆண்டவ ரவர்களின் அருமைமகனாகிய ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகுபு சாகிபவர்களின் சந்ததிகள் வரவரப் பல்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். நாகூரும் மிகச்சிறந்து வந்தது. அக்காலத்தில் சிலமாதங்களாகப் பருவமழை பெய்யாமல் தானியாதிகள் விளைவுகின்றி, ஊரெங்கும் பஞ்சம்பிடித் தது. மேய்ச்சல் வளமில்லாமையால் கன்றுகாலிகளெல் லாம் மடிந்து குறைந்தன. அப்போது நாகூரிலும் கொள் வனவு விற்பனவுகள் குறைந்து, வருவாயின்றி ஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டார்கள். அநேகர் ஊரைவிட்டுப் புறநாடு களுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

நாடெங்கும் பஞ்சம் பரந்தபடியால், ஹலறத்து ஆண் டவரவர்களின் தீர்க்காவுக்கு ஜனவரத்து நின்றுபோயிற்று. அதனால் காணிக்கை வரத்தாம் நின்றது. முன்வாசலி லிருக்கும் உண்டியற்குடம் வெறிதாயிருந்தது. உண்டியல் வரும்படியன்றி வேறுவழியால் சீவனம் பண்ணாத சாகிபு மார்கள் என்ன செய்வார்கள்? அவர்களும் சீவனத்திற்கு அதிக முட்டுப்பட்டார்கள்.

சீவனத்திற்குக் கஷ்டப்படும் சாகிபுமார்கள் ஒருநாளிர வில் ஆண்டவரவர்களின் தீர்க்காவாசலில் வந்துகூடி, எல்லா ரும் முன்னோக்கி நின்று கைகளையேந்தி : எங்களை என்றைக் கும் ரக்ஷிக்கின்ற நாயகமே, இது பஞ்சகாலமென்பது தாங்

கள் அறியாததல்ல. தங்கள் மகனாரின் மக்களாகிய நாங்கள் பல்கிப்போனோம். எங்கள் சீவனத்திற்கு அதிக முடையா யிருக்கின்றது. நாங்கள் படும் கஷ்டத்தை நீக்கவேண்டும் என்று முறைப்பாடு செய்துவிட்டு, அங்கேயே கூடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முதியோர் முதல் இளையோரெல்லாரும் கூடியிருந்து துறையுள் ஒதிக்கொண்டு, அன்றிரவுல்லாம் அங்கிருந்தார்கள். அர்த்தசாமத்தில் அவர்களுள் ஒரு முதியோரிடம் ஹல றத்து ஆண்டவரவர்கள் தரிசனமாய்: என் அன்புக்குரிய வர்களே, பஞ்சத்தைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். இன்று சூரியோதயத்தில் இந்தப் பள்ளியின் முன் வாசற் படியின் கீழிருந்து உங்களுக்கு உணவுகிடைக்கும் என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தரிசனைபெற்ற அந்த முதியோர், உடனே மற்ற எல்லாருக்கும் அதைச் சொல்லிக் காட்டினார்கள். கேட்ட எல்லாரும் களிப்படைந்து, பொழுது விடிவதை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். கிழக்கு வெளுத்துச் சூரியன் உதயமாயிற்று. முந்தியே வணக்க முதலான செய்கடன்களை முடித்திருந்த சாகிபுமாரீகள் சூரிய னுதித்தவுடன் தர்காவின் முன்வாசற்படியிடம் வந்துகூடி, அதன் கீழ்புறம் என்னவிதமாக உணவுகிடைக்குமோ வென்று ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்போது காலை நேரமாதலால், வெயிலெறித்து எங்கும் வெளிச்சமாயிருந்தது.

எல்லாருங் கூடி வாசற்படியைப் பார்த்து நிற்கும் போது, அந்தப்படியின் கீழுள்ள ஒருசிறு துவாரத்தி லிருந்து எறும்புகள் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் புறப்பட்டு வந்தன. வருகிற எறும்புகள் சம்மாவரவில்லை. ஒரு எறும்பு சிறிய ஒரு பொற்பணத்தையும், ஒரு எறும்பு ஒரு

அரிசியையும் கவ்விக்கொண்டே வந்தன. பொற்பணம் கவ்வியும் எறும்புகளெல்லாம் ஆண்டவரவர்களின் கபுறுக்கு மேல் புறமும், அரிசி கவ்வியும் எறும்புகளெல்லாம் சீழ்புறமுமாகக் கொண்டுபோய்க் குவித்தன.

அளவற்ற எறும்புகள் இவ்வாறாகப் பொற்பணமும், அரிசியுங் கவ்விக்கொணர்ந்து குவித்துவிட்டுப் போயின. இதைக்கண்ட சாகிபுமாரீகள் சந்தோஷமடைந்து, இவ்விதம் பொற்பணமும், அரிசியும் வெவ்வேறாக நமக்கருளிக் காட்டின ஆண்டவரவர்களின் கருத்தானது : ஒரு பொற்பணத்திற்கு ஒரு அரிசிவிசிதம் விலைப்பட்டாலும், உங்களை நாம் தவிக்கவிடமாட்டோம் என்பதே யன்றி வேறல்ல வென்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, அந்தப் பணத்தையும், அரிசியையும், அவரவர் பாகப்படி பிரித் தெடுத்துக் கொண்டார்கள். அன்றுமுதல் அவர்கள் மிடி தீர்ந்தது.

இது நடந்த சிலதினங்களுள் ஆண்டவரவர்களின் பொருட்டால் நல்லமழை பெய்து, நாடெங்கும் செழித்தது. நடந்தபுதுமையும் எங்கும் பரந்தது. பஞ்சத்தால் குடிவிட்டுப் போனவர்களனைவரும் மீண்டு நாகூர் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பஞ்சமாற்றினது முற்றிற்று.

க2௩ - ம் அத்தியாயம்.

முதல்மனோக் கட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தூக்காவில் முதலாம் மனோக் கட்டப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீருன்சல்தான் சையிது ஷாதல்ஹீது ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவம் நானுக்குநான் உலகெங்கும் அதிகரித்து வந்தது. அக்காலத்தில் செஞ்சிநகரத்தில் பிரதான அதிகாரியாய் இபுறகீம்கான் என்று ஒரு கனவானிருந்தார். அவர் நாளாடகம் ஆண்டவரவர்களின் அற்புதங்களைக் கேட்டுக்கேட்டு, மனதில் வைத்துக்கொண்டே யிருந்தார். அப்படியிருக்குங் காலத்தில் அவருக்கு ஒரு எண்ணம் பிறந்தது.

ஒருநாள் இரவில் போஜனமருந்திப் படுக்கைக்குப் போகும்போது, பரிசுத்தமான மனதையுடையவராய் யிருந்து “ஷாதல்ஹீது ஆண்டவரவர்களே, இன்றிரவில் எனது சொப்பனத்தில் தாங்கள் தோற்றவராய், நான் கொண்டிருக்கும் நாட்டம் இன்னதென்று எனக்குத் தெரிவித்துத், பின் அதை நிறைவேற்றியருள்வீர்களானால், தங்களின் சிறப்பான தூக்காவில் பாரிய மண்டபமொன்று கட்டி, ஒரு மனோவுங்கட்டி முடிக்கின்றேன்” என்று எண்ணிக் கொண்டு படுத்துத் தூங்கினார்.

இபுறகீம்கான் இவ்வாறு நாட்டம் வைத்துக்கொண்டு படுத்துநித்திரைசெய்த அன்றிரவே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவர் சொப்பனத்தில் தோற்றவராய், உமது நாட்டம் இன்னதென்று தெரிவித்து, அந்தப்பொழுதுவிடிந்த பகலே அதை நிறைவேற்றிவிட்டார்கள். அதனால் அவருக்குண்டான ஆச்சரியமும், சந்தோஷமும் அளவிடக்

கூடியனவா, யிருக்கவில்லை. சந்தோஷக் கடலில் முழுகின வராய், உடனே தாம் எண்ணிக்கொண்டபடி செய்விக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மீறஸ்ராவுத்தர், மதாஸ்ராவுத்தர் என்று இரண்டு காரிய தரிசிகள் அவருக்கிருந்தார்கள். அவ்விருவரையு மழைத்து, அவர்கள்வசம் வேண்டுமான பணப்பைகளைக் கொடுத்து : நீங்கள் இருவரும் நாகூருக்குப்போய், ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்களின் தர்காவுக்கு முன்னே ஒரு பாரியமண்டபமும், ஒரு மனூவுங்கட்டி முடித்துவிட்டு வாருங்கள் என்று கட்டளைபண்ணி அதுப்பினார். அவ் விருராவுத்தர்களும் எஜமான் கட்டளைப்படி செஞ்சியைவிட்டுப் புறப்பட்டு, நாகூருக்கு வந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயுகபு சாகி பவர்களின் மூன்றங் குமாரராகிய ஹலறத்து சுல்தான்காரி சாகிபவர்களின் குமாரர் சுல்தானப்துல்காதிரு சாகிபவர்களே பனியுகபு களுக்குத் தலைவராயும், விருத்தாப்பியராயு மிருந் தார்கள். வந்த ராவுத்தரிருவரும் அவர்களைத் தரிசித்து : நாங்கள் செஞ்சிரகர் இபுறகீம்காவ் அவர்களின் காரியகாரர் கள். தர்காவில் சில கட்டிடங்கள் கட்டவந்திருக்கின்றோம் என்று தெரிவித்தார்கள். அதற்கு சுல்தானப்துல்காதிரு சாகி பவர்கள் அவர்களைப்பார்த்து : நல்லதிருங்கள். நான் எங் கள் எஜமானாகிய ஆண்டவரவர்களிடம் உத்தரவுபெற்று, தங்களுக்கு தெரிவிக்கின்றேன். அதன்பின் கட்டிடவேலை தொடங்குங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு இரவு தங்கள் மனதில் இதை நாடிக்கொண்டு படுத்திருந்தார்கள். அன் றிரவே ஆண்டவரவர்கள் சொப்பனத்தில் தோன்றி, இன்ன இடத்தில் மனூவும், இன்னபடி கட்டிடமும் கட்டச் சொல்லுமென்று தெரிவித்தார்கள். இதைக்கண்டு விழித்த சுல்தானப்துல்காதிரு சாகிபவர்கள் அதிகாலையில் அவ்ஸ்ரா

வுத்தர்களை யழைத்து, மனாகக்கட்டும் மாதிரியும், கட்டு மிடமும், மண்டப விதமும் தெரிவித்து, உத்தரவு பண்ணி னார்கள்.

முந்தி மனாகக் கட்டத்தான் வேலை தொடங்கப் பட்டது. அறிவிக்கப்பட்ட மாதிரியில், முந்தியடைந்த வேலையின் தென்மேற்கு மூலையில் மனாகக்கட்ட அஸ்திவார மிட்டு, நிபிடிசுரமாகக் கட்டினார்கள். ஹிஜ்றத்து ஆயிரத்து ஐம்பத்தைந்தாம் வருஷம் (ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான எழுபத்தேழாம் வருஷம்) முதலாம் மனாகக்கட்டி முடிந் தது. இது * சாகிபுமனா என்று பெயர்பெற்று விளங்கு கின்றது.

இம்மனாகக் கட்டி முடிந்தவுடன் அவ்விருராவுத்தர் களும் நின்று மண்டபவேலையைத் தொடங்கினார்கள். முன் திருமலைச்செட்டி யதுப்பின கப்பல்களையும், ஈயத்தையும் விற்ற பணத்தைக்கொண்டு இப்போதிருக்கிற முதல்வாசல் வரையுந் தானே கட்டியிருந்தார்கள். இப்போது அந்தப் பெரிய வாசலுக்கு முன்னே தென்புறத்தில் அகன்று உயர்ந்து குவிந்த பாரிய † மண்டபமொன்றும், அதைச் சூழ நான்குபுறமும், நீண்ட மண்டபமும், அதைச்சூழ நான்குபுறமும் அரைவளைவு மண்டபமும் கட்டிமுடிந்தன.

மண்டபங்களும் கட்டி முடிந்தபின் அந்தப் பாரிய மண்டபத்தில் இருந்தெரிவதற்கு ஐந்துதட்டுகளடுக் குள்ள பாரிய இரண்டு பித்தளைக் குத்துவிளக்குகள் வார்ப் பித்து அவ்விராவுத்தர்களிருவரும் கொண்டுவந்து வைத்து,

*சுல்தானப்துல்காதிரு சாகிபவர்கள் காலத்திற் கட்டப்பட்ட படியால், அவர்களின் ஞாபகத்திற்காக சாகிபுமனா என்று இதற் குப் பெயரிடப்பட்டது.

† இது தூகாவுக்கு நடுவிலிருப்பதால், நடுமண்டபம் என்று பெயர்பெற்று வழங்குகின்றது.

அதில் நெய்யிட்டு விளக்கேற்றி நின்று, தங்கள் எஜமானிய இபுறகீம்காளுக்கும், தங்களுக்கும் ஆண்டவர்களிடம் முனுஜாத்துச் செய்துகொண்டு, பின் சாகிபுமார்களின் விடைபெற்று, நாகூரைவிட்டுச் செஞ்சிபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

தாம் நாடியபடி மனுவும், மண்டபமுங்கட்டி, பாரிய விளக்குகளும் வார்த்துவைத்து, மீண்டுவந்த காரியதரிசிகளை இபுறகீம்கால் அன்புடன் புகழ்ந்து, சந்தோஷ மடைந்திருந்தார்.

முதல் மனுவைக் கட்டினது முற்றிற்று.

க௨௪ - ம் அந்தியாயம்.

கொம்புத் தேங்காய்ச்செய்தி.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவர்களால், தேங்காய்க்குக் கொம்பு முளைத்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவர்களின் சிறப்பான நீர்காவில் மனுவும், மண்டபமும் கட்டின கனவான்வாழும் செஞ்சி நகரத்தில் ஒரு பாக்கியவானிருந்தான். அவனுக்குச் சில தென்னந்தோப்புகளிருந்தன. அத்தோப்புகள் காலந்தவறாமல் ஏராளமாகக் காய் காய்ப்பது வழக்கம்.

ஒரு வருஷம் அந்தத் தோப்புகளில் ஒரு தென்னை யாவது காய்க்கவில்லை. தோப்புக்காரன் காய்க்கும் காய்க்கு மென்று காத்திருந்தான்; காலம்போகிறதன்றி, தென்னைகள் காய்க்கவேயில்லை. அதையறிந்த தோப்புக்காரன் ஒரு நாள் அங்கேபோய் நின்றுகொண்டு, ஹலறத்து ஆண்டவர்களை இருதயத்தில் நாடி : நாகூர் ஆண்டவரே திடி

ரென்று காய்க்காமற்போன என் தென்னந்தோப்பு இந்தப் பருவத்தில் காய்க்கவேண்டும். அப்படிக் காய்க்குமானால் இன்ன மரத்திற் காய்க்கின்ற தேங்காய்கள் அவ்வளவையும் பறித்து, தங்கள் ஆலயத்தில் கொண்டுவந்து தந்துவிடுகிறேன் என்று பிரார்த்தனைபண்ணி, ஒரு மரத்தையுங் குறிப்பிட்டு விட்டுப்போனான்.

பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்ட சில தினங்களில் அவன் தோப்புகளிலுள்ள தென்னமரங்கள் அத்தனையும் பாளையிட்டு, பூத்துக் காய்த்துக் குலுங்கின. ஒரு மரமாவது குலையாக்காமல் வெறிதா யிருக்கவில்லை. தோப்புகள் காய்த்துக் குலுங்கக்கண்ட அவனுக்கு அளவற்ற ஆநந்த முண்டாயிற்று. மரங்களை வெகு பக்குவமாகப் பார்த்து வந்தான். காய்க்குங்காலங்களிலும். சில மரங்கள் காய்க்காம லிருக்குமே, இப்போது ஒரு மரமாவது காய்க்காதிருக்க வில்லையே, இவ்வளவு காய்ப்பும் ஒருபோதும் காய்க்க வில்லையே, இது ஆண்டவரின் மகிமையல்லவா? என்று அவன் மனம்பூரித்திருந்தான்.

காய் வெட்டும் பருவமானவுடன், தோப்புகளின் எல்லாமரத்துக் காய்களையும் ஒன்று விடாமல் வெட்டி யெடுத்துக்கொண்டான். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக் கென்று பிரார்த்தனை பண்ணி விடப்பட்ட அந்த ஒரு மரத்துக் காய்களை மாத்திரம் வெட்டவில்லை. அந்தக் காய்களைப் பிந்தி வெட்டி, நாகூரிற் கொண்டுவந்து கொடுக்கலா மென்று விட்டு வைத்திருந்தான்.

சில தினங்களின் பின் அவ்வூர் அதிகாரியின் சேவகர் சிலர் தேங்காய்தேடி எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்து, இந்தத் தோப்பில்வந்து புகுந்து, மரங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த் தார்கள். எல்லா மரங்களும் காய் வெட்டப்பட்டு வெறிதா

யிருந்தன. ஒரு மரத்திலும், காயில்லையே யென்று அவர்கள் சுற்றிக்கொண்டுவரும்போது, ஆண்டவரவர்களுக்கென்று விட்டிருந்த அந்த ஒருமரம் அவர்கள் கண்களில் தெரிந்தது. உடனே அவர்கள் அந்த மரத்தடியில்வந்து அதில் காய்கள் குலுங்கப் பழுத்திருப்பதைக்கண்டு, இதோ நமக்குத் தேங்காய் கிடைத்தது; ஏறுங்கள்; பறியுங்கள் என்று ஆர்பரித்தார்கள்.

சேவகர்கள் வந்து தேங்காய் பறிக்கப் போகின்றார்களென்னும் செய்தி தோப்புக்காரன் காதில் விழுந்தது. உடனே அவனெழுந்து தோப்புக்கு ஓடிவந்து, அவர்களைப் பார்த்து, இந்தமரம் நாகூராண்டவர் பெயரால் பிரார்த்தனை பண்ணிவிட்டமரம். இதிலுள்ள காய்கள் அந்த ஆண்டவருடைய காய்கள். ஆதலால், நீங்கள் ஏறுதீர்கள்; ஒரு காயையுந் தொடாதீர்கள் என்று சொல்லித் தடுத்தான். இந்தத் தடையில் அவர்கள் நிற்கவில்லை. அவனைப்பார்த்து: போ; போ. “ஆண்டவருடைய காயென்றால் கொம்பு முளைத்திருக்குமோ” என்று சொல்லிவிட்டு, ஒருவனை மரத்திலேறிக் காய்களைப்பறிக்க ஏவினார்கள்.

சேவகர்களி லொருவன் மரத்திலேறி, முந்தி ஒரு காயைப்பறித்துப் பார்த்தான்; அந்தத் தேங்காயில் அவர்கள் சொன்னபடி கொம்புதான் முளைத்திருந்தது. உடனே அவன்: இதென்ன ஆச்சரியம்! நாம் பகிடி பேசினபடி கொம்பு முளைத்துத்தானே யிருக்கிறது! இதோ பாருங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு கீழேயிறங்கி, அந்தத் தேங்காயை அவர்களிடம் காட்டினான். அவர்களெல்லாரும் அதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு நடுநடுங்கி: ஆ! மகிமையுள்ள நாகூராண்டவரே, முட்டாள்களான நாங்கள் செய்த இந்தப்பிழையை பொறுத்து, எங்களுக்கு ஒரு விக்கினமு முண்டாகாதபடி காப்பாற்றுங்கள் என்று வேண்டிக்

கொண்டு, அந்தக்காயைத் தோப்புக்காரன் கையில் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

பிறகு, தோப்புக்காரன் உடனே எல்லாக் காய்களையும் பறித்து, அக்காய்களையும், அந்தக் கொம்புமுனைத்த காயையும் எடுத்துக்கொண்டு நாகூருக்குவந்து, தூங்காவில் கொணர்ந்து கொடுத்து, சங்கதியையும் தெரிவித்துவிட்டுச் சென்றான். அந்தக் கொம்பு முனைத்த தேங்காய் தூங்காவின் முன்வாசல் நிலைக்கருகில் இன்னும் கட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கொம்புத்தேங்காய்ச் செய்தி முற்றிற்று.

க௨௫-ம் அத்தியாயம்.

இரண்டாம் மனோக்கட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தூங்காவில் இரண்டாம் மனோக்கட்டப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் கருமாத்தென்னும் அற்புதங்கள் காலத்திற்குக்காலம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. அதனால், ஆண்டவரவர்களின் மகிமை யென்னும் சோதி உலகமெங்கும் சொலித்தது. வருஷத்திற் கொரு தரம் நடைபெறும் கந்தூரியும் வருஷந்தோறும் சிறந்து நடந்து வந்தது.

இக்காலத்தில், நாகபட்டணத்தில் நல்லசயீது மரைக்காயர் என்று ஒருவரிருந்தார். அவர் கப்பல் வர்த்தகர். அக்கரைத் தேசத்திற்கு ஏற்றுமதி யிறக்குமதி செய்பவர். தகுந்த பிரபு. அவருக்கு ஒரு பிரமாதமான காரியம் கைகூடவேண்டியதா யிருந்தது. என்ன பாடுபட்டும் அது கைகூடாம லிருந்தபடியால், ஒருநாள் ஹலறத்து ஆண்டவ

ரவர்களின் தீர்காவில் வந்து : எஜமானவர்களே, என் காரியத்தைக் கைகூடச் செய்யுங்கள். அது நிறைவேறுமானால், தங்களின் தில்வியாலயமாகிய தீர்காவில் கட்டப்பட்டிருக்கும் மனூரவுக்கு இணையாக நான் ஒரு மனூரவைக் கட்டுகிறேன் என்று பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டார். அவர் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டுபோன சிலதினங்களில் தாம் நாடிய கருமம் கைகூடப்பெற்று, மிகவும் ஆநந்தமடைந்தார்.

காரியம் கைகூடப்பெற்ற நல்லசயீதுமரைக்காயர் என்பவர் மனூரக் கட்டுவதற்காக நாகூருக்குவந்து, சாகிபுமாரீகஸ்டத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, கட்டிடவேலையைத் தொடங்கினார். முதலாவதாகக் கட்டப்பட்ட சாகியுமனூரவுக்கு வடபுறம் முந்திய வேலியடைப்பின் வடமேற்கு மூலையில் அஸ்திவாரமிட்டு, மனூரவேலை அதிக சுறுசுறுப்புடன் நடந்துவந்தது. ஹிஜ்ரத்து ஆயிரத்து நூறும்வருஷம் (ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான நூற்றிருபத்திரண்டாம் வருஷம்) இரண்டாம் மனூரக் கட்டிமுடிந்தது. இது * தலைமாட்டுமனூர என்று பெயர்பெற்று விளங்குகின்றது.

இரண்டாம் மனூரவைக் கட்டுவித்த நல்லசயீதுமரைக்காயர் என்பவர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் அருள் பெற்று, சகல சம்பத்துகளுடன் சுகபோகமாக நாகப்பட்டணத்தில் வாழ்ந்திருந்தார்.

இரண்டாம் மனூரக் கட்டினது முற்றிற்று.

* ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தலைமாட்டுப்பக்கத்திலிருப்பதால், தலைமாட்டுமனூர என்று இதற்குப் பெயரிடப்பட்டது.

க2.கூ - ம் அத்தியாயம்.

மூன்றாம் மனோரக்கட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தர்காவில் மூன்றாம் மனோரக் கட்டப்பட்ட வரலாற்றை சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிரு பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் அலங்காரமான தர்காவில் இரண்டாம் மனோரவைக் கட்டின நாகபட்டனத்து நல்லசயீது மரைக்காயர் என்பவருக்கு அன்புள்ள சிநேகராகிய பிரீநயினார் என்பவர், மலாய் நாட்டிலுள்ள மலாக்கா என்னுமூரில் வர்த்தகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவர் தமது நேசராகிய நல்லசயீது மரைக்காயர் முறதுவைத்துக்கொண்டதையும், அது நிறைவேறினதையும், மனோரக் கட்டினதையும் அறிந்து, தமக்கு ஒரு முறது நிறைவேறவேண்டுமென்றும், அது நிறைவேறினால், தாமும் ஒரு மனோரக்கட்ட வேண்டுமென்று நாடி, அப்படியே முறதுவைத்துக்கொண்டார். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத்தினால், அவருடைய நாட்டமும் சீக்கிரம் நிறைவேறிற்று.

பிரீநயினார் என்பவர் தமது நாட்டம் நிறைவேறப் பெற்றவுடன், சிநேகிதராகிய நல்லசயீது மரைக்காயருக்கே பணமதுப்பி, தாங்கள் கட்டினதுபோல ஒரு மனோரவைக் கட்டுங்களென்று கடிதமுமெழுதினார். நல்லசயீது மரைக்காயர் அந்தப்பணங்களை யொப்புக்கொண்டு, அவர் எழுதின படி மனோரக்கட்டுவதற்கு நாகருக்குவந்து, சாகிபுமாரீகளிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, பிரீநயினார் பேரால் ஒரு மனோரக்கட்டத் தொடங்கினார்கள்.

தலைமாட்டுமனோரவுக்குக் கீழ்புறம் முந்தினவேலி யடைப்பின் வடகிழக்கு மூலையில் அஸ்திவாசமிட்டு, மனோரவேலை

ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஹிஜ்றத்து ஆயிரத்து நூற்றுப் பத்தாம் வருஷம் (ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான நூற்று முப்பத்திரண்டாம் வருஷம்) மூன்றாம்மனாஹுக் கட்டி முடிந்தது. இது * முதுபக்துமனாஹு என்று பெயர்பெற்று விளங்குகின்றது.

மனாஹுக்கட்டி முடிந்ததென்று நல்லசயீதுமரைக்காயர் தமது நேசராகிய பீர்நயீனூர் என்பவருக்கு எதிமூயதுப்பினார். அவர் அதையறிந்து அதிகசந்தோஷ மடைந்து, தமது சிநேகர் தமக்காகப்பட்ட பிரயாசைக்கு நன்றியறிதலுள்ள வராயிருந்தார்.

மூன்றாம் மனாஹுக்கட்டினது முற்றிற்று.

க2.௭ - ம் அந்நியாயம்.

உ ரு வ ம ா ற் றி ன து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒருவரடைந்த பன்றியிருவத்தை மாற்றின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹீது மீரூன்சல்தான் ஆண்டவரவர்களின் பெளத்திரர்களென்னும் சாகிபுமாரீகளில் சையிதுநயீனூர் என்பவர் அக்காலத்தில் வர்த்தகத்தில் மிகச் சிறப்படைந்திருந்த மலாய்நாட்டுக் கிட்டா என்னும் ஊருக்கு கப்பலேறிப் போயிருந்தார். இவரை அங்குள்ள முஸ்லிம்கள் அதிக அன்பாதரவாக உபசரித்து, தாங்கள் வைத்திருந்த ஆண்டவரவர்களின் காணிக்கைகளையுங்கொடுத்து, மரியாதைபண்ணி வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் அங்குள்ள முஸ்லிம்கள் சயீதுநயீனூரை நோக்கி : சாகிபவர்களே, இந்தவூர் அரசருடைய ஆசிரிய

* முதுபக்குக்குப் பக்கத்திலிருப்பதால், முதுபக்துமனாஹு என்று இதற்குப் பெயரிடப்பட்டது.

ரொருவர் இங்கிருந்து கொஞ்சந் தூரத்திலுள்ள ஒரு காட்டில் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றார். அந்த வனத்தில் சேகரிக்கப்படும் தேனையும், யானைக்கொம்பையும், அந்தக்குருவே எடுத்துக்கொள்ளும்படி அரசர் கட்டளை பண்ணியிருக்கின்றார். அதனால், அந்தக்குருவுக்கு அதிக வரும்படி வருகின்றது. அவர் வருஷத்திற்கொருதரம் தூறுறிங்கி செலவுசெய்து பெருஞ்சோறுக்கி, தங்கள் பாட்டனாராகிய ஹலறத்து ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் பேரால் கந்தூரி கொடுக்கின்றார். தாங்கள் அவரிடம் போனால், காணிக்கைகள் அதிகமாகக் கிடைக்கும். ஒருவழி போய் வாருங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட சையதுநயினூர் கிட்டாநகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு அந்தக்காட்டைத் தேடிப்போய்ச் சேர்ந்து, அரசரின் தேசிகராகிய அவரைக் கண்டுகொண்டார். சையதுநயினூர் ஸலாம்சொல்லி உட்கார்ந்தவுடன் அந்தக்குரு இவரைப்பார்த்து “நீ யார்? இந்தக் காடுதேடிவந்த காரணமென்ன?” என்று கேட்டார். அதற்கு இவர் “நான் நாகூர் லுள்ளவன். ஹலறத்து ஷாதுல்ஹீது ஆண்டவரவர்களின் காணிக்கைகள் தங்கள்வசம் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு வந்தேன்” என்று விடைகொடுத்தார். இதைக்கேட்டு அந்தக்குரு பின்னும் இவரைநோக்கி “அந்த ஆண்டவரவர்களுக்கு நீர் யார்?” என்று கேட்டார். இந்தக் கேள்விக்கு இவர் “நான் அவர்களின் பௌத்திரன்” என்று மறுமொழி சொன்னார். இச்சொல் குருவுக்குக் கோபத்தை மூட்டி விட்டது.

உடனே குரு சையதுநயினூரைப் பார்த்து “நீசொல்வது பொய். அந்த ஆண்டவரவர்கள் மிகமேலான நாயகத் தனத்தை யுடையவர்கள். நான் அவர்களுடைய பௌத்திரனென்று சொல்கின்றாயே? உன் முகத்தைப் பார்த்தால், பன்றி முகம்போ லிருக்கின்றதே? என்று மரியாதையின

மாகச் சொன்னார். இதைக்கேட்ட சையதுநயினர் கோபங் கொண்டு, அந்தக்குருவைப் பலவாறு நிந்தனையாகப் பேசினார். உடனே சூரு தமது ஏவலாட்களைக் கூப்பிட்டு, இவனை அடியுங்களென்று கட்டளை பண்ணினார்.

ஏவலாளரான காட்டு மலாய்க்காரர்கள் சூருவின் கட்டளைப்படி சையதுநயினர் மேல் கையை நீட்ட ஆரம்பித்தார்கள். அவ்வளவில் இவர் தட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து ஒரே யோட்டமாய்க் கிட்டாநகரம்வந்து சேர்ந்துவிட்டார். வந்தவர் பயிரங்கமா யிருக்கவில்லை; தம்மீது அன்புள்ள ஒரு மலாய்க்காரன் வீட்டிற்போய் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அங்கே காட்டில் சூருவானவர் அன்று இராப்போஜன மருந்தி, தமது படுக்கை யறையிற்போய் படுத்து நித்திரை செய்தார். அர்த்த சாமத்தில் அவருக்குக் கேடு வந்தது. அயர்ந்து தூங்கினவர் சாமத்தில் விழித்துக் கொண்டு, உறுமத் தொடங்கினார். அறைக்குள் நெடுநேரம் உறுமுகிற சத்தம் வெளியிற்படுத்திருக்கும் ஆட்களின் காதில் விழுந்தது. அவர்கள் எழுந்து, விளக்குக்கொண்டுள்ளே புகுந்து பார்த்தார்கள். அரசனுடைய ஆசிரியர்* பன்றியுருக்கொண்டு, அறைக்குள் உறுமிக்கொண்டிருப்பதை அவர்கள் கண்டார்கள்.

உணவருந்திப் படுக்கப்போன பெரியமனிதர் பன்றியாருப்பதைப் பார்க்கும் யாருக்குத்தான் ஆச்சரியம் பிறரது! கண்ட மாலாய்க்காரர்கள் பதறி, இதென்ன புதுமை என்று உடனே அங்கிருந்து கிட்டாவுக்கு வந்து, அரசு

* ஆண்டவரவர்களின் கருமாத்தினால் பார்ப்பவர்கண்ணுக்குப் பன்றியுருவாய்த் தோன்றினதே யன்றி, இயற்கையில் அவர் பன்றிய் மாறிவிடவில்லை. அவருக்கும் தாம் பன்றியாய்ப்போனதாகவே காற்றிற்று.

ரிடம் தெரிவித்தார்கள். தமதுகுரு பன்றியாயிருக்கின்ற ரென்ற சொல்லை அரசர்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, அப்போதே புறப்பட்டு அங்கேபோய், பன்றியிருவாய் நிற்கும் தேசிகரைக்கண்டு புதுமைப்பட்டு, அங்கிருப்பவர்களைப்பார்த்து இங்கே என்ன நடந்தது? என்று விசாரித்தார்.

அப்போது அங்குள்ளவர்கள் பயந்து, அரசரை நோக்கி : மகாராஜாவே, நேற்றுச் சாய்ந்தரம் ஒரு புது மனிதர் இங்குவந்தார். அவர் : நான் நாகூர் மீறன் சாக்பு ஆண்டவரவர்களுடைய பெளத்திரன் என்று இவரிடம் சொன்னார். இவர் அவரைப்பார்த்து : நீ பொய் சொல்லுகின்றாய், உன்முகம் பன்றிமுகம்போ லிருக்கின்றதே யென்று சொல்லிவிட்டு, அவரை அடிக்கும்படியும் ஏவினார். இதுவொன்றுதான் எங்களுக்குத் தெரியும் என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட அரசர் மனதில் நிதானித்து கொண்டு : அந்த மனிதர் இப்போது எங்கிருக்கின்றார்? என்று அவர்களைக் கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் : அவர் இங்கில்லை; கிட்டாவுக்குத்தான் வந்திருப்பார் என்று வதில் சொன்னார்கள்.

உடனே அரசர் பன்றியிருவாய் நிற்கும் தமது ஆசிரியர் கழுத்தில் மெல்லிய இரும்புச் சங்கிலியைக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு கிட்டாநகரம் வந்துசேர்ந்து, அந்த உருமாறி நிற்பவரை மறைவாக வைத்துக்கொண்டு “நாகூர் லிருந்து வந்திருக்கும் சையதுநயினார் என்பவரை யாராவது காட்டிக்கொடுத்தால், காட்டிக் கொடுத்தவருக்குத் தகுந்த வெகுமதி கொடுக்கப்படும். அவரை ஒளித்து மறைத்து வைத்துக்கொண்டு தெரிவிக்காமல் இருப்பவர்களுக்குத் தகுந்தபடி தண்டனை கொடுக்கப்படும்” என்று விளம்பரம் பண்ணினார்.

இவ்விளம்பரம் பிரஸ்தாபமானவுடன் சையதுநயினாரை ஒளித்து வைத்திருக்கும் மலாய்க்காரன் பயந்து, அரசர்

ரிடம் வந்து பணிந்து நின்று : இராஜா அவர்களே அந்த சையதுநயினர் என் வீட்டில்தான் பயந்து ஒளிந்துக்கொண்டிருக்கின்றார் என்று தெரிவித்துவிட்டான். இதைக்கேட்ட போதே அரசர் தமது ஆட்களுடன் பன்றியையும் இழுத்துக்கொண்டு, அந்த மலாய்க்காரன் வீடுநோக்கிப் புறப்பட்டு வந்தார்.

அரசன் வருவதை மலாய்க்காரனின் வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் சையதுநயினர் ஜன்னல் வழியாய்ப் பார்த்து, அரசன் தன் குருவுக்கர்க ஏவங் கேட்கவே வருகின்றான். தன் இடையிலுள்ள குற்றுடைவாளால் நம்மைக் குற்றிவிழுத்துவானென்று அஞ்சிநடுங்கி, தங்கள் பாட்டனாராகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை மனதில் தரிப்பதிக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்டு, அரசரை எதிர்நோக்கி வந்தார். உடனே அரசர் அவரை நெருங்கி, அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து : எங்களை ரக்ஷிக்கவந்த எஜமானே, கோபத்தைத் தணியுங்கள். பொறுமை செய்யுங்கள். தங்கள் அடிமையாகிய என்குரு தங்களுடைய மகிமையை அறியாத மடத்தனத்தினால் அந்தக் கெட்டவார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டார். அது மகாகொடியதான குற்றமே. அதனை அவர்தாமே அதுபவித்துக்கொண்டார், இனி அவர் சொன்ன சொல்லைத் தாங்களே பொருத்தருளவேண்டும். சிறியவர்செய்த பிழையைப் பெரியவர் பொறுப்பது கடமையல்லவா? தாங்கள் பொறுப்பீர் களானால், தங்கள் பாட்டனாரவர்களும் பொறுத்துக் கொள்வார்கள். தாங்களே அவர்களிடத்திலும் இரந்து கேட்டு, என் ஆசான்கொண்ட உருவத்தை மாற்றுங்கள். அப்படிச் செய்யும் வரையும் நான் தங்கள் திருவடிகளை விடமாட்டேன் என்றுசொல்லி, அழுத கண்ணுடன் குப்புறக்கிடந்தார்.

குற்றிக்கொல்ல வருவதாக நினைக்கப்பட்ட அரசர் இவ்வாறு அடியில் விழுந்து அருவதைக்கண்ட சையது

நயினார் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லி உலுசெய்து, அல்லா துந் ஜலாவை இரண்டு றக்அத்துத் தொழுதுவிட்டு, நாகூர் திசையை நோக்கிக் கையேந்தி: எங்கள் நாயகமே, அரசரின் குரு எனக்குச் செய்த குற்றத்தை நான் பொறுத்துக் கொண்டேன். தாங்களும் பொறுத்துக்கொண்டு, குருவின் உருவம் மாறும்படி கிருபைசெய்யுங்கள் என்று இரந்தார். இப்படியிரக்கும்போதே, பன்றியாய் நின்ற குரு மனிதவடிவாய் நின்றார். அதைக் கண்ட எல்லாரும் ஆச்சரிய மடைந்தார்கள்.

பின்பு அந்தக்குரு சையதுநயினாரைத்தழுவி: நாயகமே, என்பிழையை மன்னியுங்கள் என்று பரிந்து கேட்டு நின்றார். தமதுகுரு முன்போல மனிதராய் நிற்பதைக் கண்ட அரசர் சந்தோஷ முற்று, பின் குருவை நோக்கி: நடந்ததென்ன? என்றுகேட்டார். அதற்குக் குரு இவர்களை நான் பன்றிமுகம் போன்ற முகமுள்ளவனென்று கேட்டது நிசந்தான். அன்றிரா நான் படுத்துத் தூங்கும்போது சில தபோதனர்கள் கைத்தடியுடன் வந்து என்னைச் சூழவளைந்து அடிப்பது போலத் தோற்றர வாயிற்று. அடிபொறுக்காமல் பதறிவிழித்தேன். நான் பன்றியாயிருப்பதாக எனக்குத் தெரிந்தது. அதன்பின் நடந்தது ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. இப்போது மனிதனாய் நிற்கின்றேனே, இததான் தெரியும். இவர்கள் மகாபெரியோர்கள் என்று அரசரிடம் சொன்னார்.

இதைக் கேட்ட அரசர்முதல் எல்லாரும் ஆனந்தாச்சரியப்பட்டவர்களாய், ஹலறத்து ஆண்டவர்களைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். அதன்பின் அரசர் சையதுநயினரை அழைத்துப்போய்த் தமது அரமணையிலே சிலநாள் வைத்திருந்து, பின் அவர் இஷ்டப்படி நாகூருக்கு வரும் கப்பலிலேற்றி, அநேக வெகுமதிகளும் கொடுத்தார்.

௩௩௬

கன்னுல் கருமாத்து.

அதுப்பிவைத்தார். சையிதுநயினர் நாகூர் வந்துசேர்ந்து முந்தி தீர்காவுக்கு வந்து பாத்திஹா வோதிவிட்டு, வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்.

உருவமாற்றினது முற்றிற்று.

கஉஅ - ம் அத்தியாயம்.

நாலாம் மனாருக்கட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தீர்காவில் நாலாம்மனாருக் கட்டப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது சுல்தான் ஷாதுல்ஹீது ஆண்டவரவர்களின் கந்தூரியொன்று வந்தது. அந்த கந்தூரியில் அநேக கனதனவான்கள் வந்திருந்தார்கள். மதுமுதுபந்தர் என்னும் பறங்கிப்பேட்டையில் நியாயாதிபதியாயிருந்த தாலுதுகான் என்னும் ஒரு பிரபுவும் வந்திருந்தார்.

அவர் தீர்காவைச் சுற்றிப்பார்த்து, மூன்றுமனாருக்கள் மாத்திரமிருப்பது நன்றாயிருந்தாலுங் கூட, நான்காவதாகத் தென்புறமும் ஒரு மனாரு இருந்தால், மிக அலங்காரமாயிருக்குமென்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டு, தீர்காவின் முன்வாசலில்வந்து நின்று : எஜமானவர்களே, என்னுடைய இன்ன கோரிக்கை நிறைவேறினால், நானும் ஒரு மனாருவைக் கட்டுகிறேன் என்று பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு, பாத்திஹா வோதிவிட்டு, கந்தூரி முடியும்வரையும் நாகூரிலேயே யிருந்துகொண்டார்.

தாலுதுகான் கந்தூரி முடிந்தவுடன் சுயநகரமாகிய பறங்கிப்பேட்டைக்குப் போனார். அவர்போன சிலதினத்தில், கொண்டகோரிக்கை நிறைவேறிவிட்டது. உடனே

பணத்துடன் பயணப்பட்டு, மனாக்கட்டுவதற்காக நாகூர் வந்து சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர் சாகிபுமாரீகளிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு மனாக்கட்ட ஆரம்பித்தார்.

முதுபக்துமனாவுக்குத் தென்புறம் முந்தின வேலியடைப்பின் தென்கிழக்கு மூலையில் அஸ்திவாரமிட்டு, மனாவுலே தொடங்கி, மிகவிரைவாய் நடந்து வந்தது. ஹிஜ்றத்து ஆயிரத்து நூற்று முப்பத்தேழாம் வருஷம் (ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான நூற்றைம்பத் தொன்பதாம் வருஷம்) நாலாம் மனாக்கட்டிமுடிந்தது. இது * ஒட்டிமனா என்று பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது.

நாலாம் மனாக்கைக் கட்டிமுடித்த நாலுதுகான் பின் நாகூரிலிருந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கிருபையை மிகப்பெற்றவராய்த் தமதுார்போய், சுகபோகமாய் வாழ்ந்திருந்தார்.

நாலாம் மனாக்கட்டினது முற்றிற்று.

* கீழ்த்தளத்தில் நான்குபுறமும் ஒட்டுச்சாய்ப்பான மேன்கூரை யிருந்தபடியால், இதற்கு ஒட்டிமனா என்று பெயரிடப்பட்டது. சில வருஷங்களுக்கு முன்னேதான் அதன் மேன்கூரை தகர்ந்து விழுந்தது.

க௨௯ - ம் அத்தியாயம்.

கு ன் ம ந் தீ ர் த் த து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சாகிபுமார் களுள் ஒருவருக்குள்ள குன்மநோய் தீர்த்த வரலாற்றை சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதல்ஹீது மீரூன்சாகிபு ஆண்டவரவர்களின் சந்ததிகளிலுள்ள மீறல்பைசாகிபு, யுகபு லேப்பைசாகிபு என்னும் இரண்டுபேர் சகோதரர்கள் மலாக்காநகரம் போய்ப் பார்க்க விருப்பங்கொண்டு, கப்பலேறிப் பயணப்பட்டார்கள். இருவரும் மலாக்காவிற்கு போய்ச்சேர்ந்தவுடன் அங்குள்ள முஸ்லிம்கள் உபசரித்து அழைத்து வைத்துக்கொண்டு, அவரவரிடத்திலிருந்த காணிக்கைப் பொருள்களைக் கொடுத்துவந்தார்கள். அப்பொருள்களை அவ்விருவரும் பெற்று அதுபவித்துக் கொண்டு, அங்கேயே தங்கியிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் அவ்வூரிலுள்ள முஸ்லிம்கள் அநேகர், இந்த மலாக்காவின் காட்டில் ஒரு ஒலி வந்திருக்கின்றார்கள்; அவர்களைப்போய்த் தரிசிக்கப்போகிறோமென்று சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அதை சாகிபுமார்களான சகோதரரிருவருங் கேட்டு, இருவரில் ஒருவருக்குள்ள குன்மநோயை அந்த ஒலியிடம் போய்த் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று நாடி, அந்த முஸ்லிம்களை நோக்கி: நாங்களும் அந்த ஒலியைத் தரிசிக்க உங்களோடு வருகிறோம் என்றார்கள். அவர்கள் நல்லதென்று இவ்விருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு மலாக்காவைவிட்டுப் புறப்பட்டு, அந்த ஒலி இருக்கும் வனத்திற்குப் போனார்கள்.

அந்த ஒலி அங்கே ஒரு இடத்தில் விருத்தாகாரமான ஒரு வேலியை அடைத்துக்கொண்டு, அதற்குள் இருந்தார்கள். அந்தவேலியடைப்பின் உட்புறத்தில் நாலாபக்கமும் கொடிய வேங்கைகளும், மதயானைகளும், கரடிகளும் அவர்களுக்கு காவலாய் நின்றன. அந்த மிருகங்கள் அங்கே காவலாயிருப்பது இங்கிருந்துபோன ஜனங்களுக்குத் தெரியும். ஆதலால் அவர்கள் வேலியை நெருங்காமல், வெளியிலேயே தூரத்தில் நின்றுகொண்டார்கள். சங்கதி தெரியாத சாகிபுமாரிருவரும் வேலியை நெருங்கிப்போனார்கள். அப்போது, ஜனங்கள் இருவரையும் கூப்பிட்டு : அங்கே போகாதீர்கள். துஷ்டமிருகங்கள் நிற்கும். நெருங்கினால் வந்து விழும். உங்களிடம் காணிக்கை யிருந்தால், முடிச்சுக்கட்டி இங்கிருந்து வேலிக்குள் எறிந்துவிடுங்கள். இதுதான் வழக்கம். ஒலி உள்ளே யிருக்கின்றார்கள் ; பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சத்தமிட்டார்கள்.

ஜனங்கள் இவ்வாறு கூப்பிட்டுச் சொல்லுவதைச் சகோதரரிருவரும் சட்டைபண்ணவில்லை. அதை மீறிக் கொண்டு வேலியை நெருங்கி, உள்ளே நிற்கும் மிருகங்களைக் கண்டு அஞ்சி, போகாமல் நின்றார்கள். அவர்கள் அஞ்சி நிற்பதை அங்கேயிருக்கும் ஒலி கண்டு, உடனே யெழுந்து : மகத்துவமுள்ள சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபுடைய மக்களே, உள்ளே வாருங்கள். அஞ்சாதீர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு எதிரே வந்தார்கள். அப்போது சகோதரரிருவரும் வேலிக்கு உள்ளே புகுந்தார்கள். அந்த ஒலி இவர்களைப்போட்டுக் கட்டியனைத்து அழைத்துக் கொண்டு போய், தங்களிருப்பிடத்தில் உட்காரவைத்துத் தாங்களும் உட்கார்ந்து, சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

முந்தி ஒலி இருசகோதரர்களையும் நோக்கி “ ஏழையாகிய என்னை இங்கேயும் இருக்கவொட்டாமல், வேறே

எங்கே துரத்துவதற்காக நீங்கள் இருவரும் வந்தீர்கள்? ” என்று கேட்டார்கள். இப்படிச் சொன்னபோது இவர்கள் திடுக்கிட்டு “தாங்கள் ஏன் இவ்வாறு சொல்லுகின்றீர்கள்!” என்று பதறிக்கொண்டு கேட்டார்கள். அதற்கு ஒலி சொல்லுகின்றார்கள் :—

“கேளுங்கள் : சகோதரர்களே, உங்கள் நாகூர் கந்து ரிக்குப் பலபேர்களும் வருவதுபோல, அடியேனாகிய நானும் ஒரு வருஷம் வந்தேன். வந்து, தீர்காவின் மேல்புறமுள்ள மேடைமேல் சாகை பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். கெடு மதியுள்ள நான் ஒருநாள் உங்களிலுள்ள ஒரு சிறு பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, புகைகுடிக்கும் குடுக்கையைக் கொடுத்து, அதில் கொஞ்சம் தண்ணீருற்றி நெருப்புவைத்து வரும்படி சொன்னேன். சொன்னவாய் மூடுமுன் ஒரு பெரிய ஜின் வந்து என்னைத் தூக்கி, ஆகாயத்தில் கொண்டுபோயிற்று. அதிக விசையாய் ஜின் தூக்கிக்கொண்டு போகப்படுகிற நான் மனந்தடுமாறி, கைகால் சோர்ந்து, மதிமயங்கி, நமக்கு ஏன் இந்த ஆபத்து நேர்ந்ததென்று எண்ணிக் கலங்கினேன். அப்போது ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஆண்டவர்களுடைய சந்ததிகளிலுள்ள பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, வேலைசெய்ய ஏவிலேமே, அதனால்தான் இப்படி வந்து சம்பவித்தது என்று தெரிந்துகொண்டேன். உடனே கண்ணீர்விட்டு அழுது, வாய்விட்டுப்புலம்பி, எஜமானே, அடியேன் தெரியாத் தன்மையால் தங்கள் பிள்ளையை வேலையேவினேன். தேவரீர் அதை மன்னித்து, என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத் துதித்து வேண்டிக்கொண்டேன். அப்போது எனக்கிருந்த திகில் கொஞ்சமல்ல, ஆகாயத்தில் வெகுதூரங்கொண்டு போகப்பட்ட பின்னே நான் இவ்வாறு தோத்திரம் பண்ணினேன். நான் தடுமாறி நாக்குளறி தோத்திரம் பண்ணினவுடன், அந்த ஜின் என்னைப் பார்த்து நீர் இன்னுங்

கொஞ்சநேரம் ஆண்டவரவர்களை நாடி வேண்டிக்கொள்ளா திருந்தால், உம்மை முன்வானம் வரையும் கொண்டு போய், எழுவான் பக்கத்தில் எறிந்துவிடுவேன். ஆண்டவ ரவர்களை நாடினீர் பிழைத்தீர் என்று சொல்லி, அங்கேயே என்னை விட்டுவிட்டது. ஆகாயத்திலேயே விடப்பட்ட நான் இந்த வனத்தில் வந்து விழுந்தேன். அன்றுமுதல் இங்கேயே யிருக்கின்றேன். இப்போது நீங்கள் நாடினபடிக் குன்மந்தீர்க்குங் காரியத்தில் நான் தலையிட்டால், இனி இங்கிருந்து எங்கே எடுத்தெறியப்படுவேனோ! இவ்வளவு போதும், நீங்கள் போய்வாருங்கள் ”

என்று சொல்லி முடித்து, ஒரு பட்டுப்போர்வையும் சில சந்தனக் கட்டைகளும், தங்களுக்குவந்த காணிக்கை யில் வேண்டிய மட்டுக்கும் கொடுத்து, அவ்விருவரையும் அதுப்பினார்கள், அவ்விருவரும், அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு சந்தோஷத்துடன் மீண்டுவந்து, வேலிக்கு வெளியில் நிற்கும் முஸ்லிம்மான்வர்களிடம் சங்கதிகளைச் சொல்லிக்காட்டினார்கள். எல்லாரும் அதைக்கேட்டு, ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அன்று பொழுது பட்டது.

சூரியன் அஸ்தமித்தபின் காடெங்கும் இருளாயிருந்தது. போனஜனங்கள் அன்றிரா அந்தக் காட்டிலேயே தங்கினார்கள். இவ்விரு சகோதரர்களும் ஒருபாரிய விருகூத்தடியிற்போய்ப் படுத்திருந்தார்கள். அர்த்தசாமத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் குன்மனோ யுள்ளவருடைய கனவிற்போய் “ நீங்கள் குன்மனோயைத் தீர்த்துக்கொள்ள இந்த ஒலி யிடத்திலா வந்தீர்கள்! அவர் அப்படிச் செய்திருப்பாரானால், இங்கிருந்து எடுத்து இன்னும் அதிக தூரத்தில் எறியப்படுவார் ” என்று சினக்குறியுடன் சொல்லி விட்டு, வாயைப்பிளக்கச் சொன்னார்கள். அவர் உடனே வாயைப் பிளந்தார். வாய்க்குள் கையையிட்டு, ஒரு மயிர்ப்

பந்தைப் பிடுங்கி யெடுத்தார்கள். அவர் பதறிக்கொண்டு விழித்துவிட்டார்.

விழித்தவர் இது சொப்பனமென்று கண்டு, தமது சகோதரரை யெழுப்பிச் சொல்லிக் காட்டினார். அப்போதே குன்மனோய் தீர்ந்துவிட்டது. அவ் விராமுமுதும் சகோதர ரிருவரும் ஆண்டவர்களுக்கு அஞ்சி : எஜமானே, நாங்கள் அறியாமையினால் இந்த ஒலியிடம் அந்த நாட்டத்துடன் வந்தோம். அதை மன்னிக்கவேண்டும் என்று இரந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பொழுது விடிந்தது. அதிகாலையில் இருவரும் எழுந்து, செய்கடன் முடித்து, நாகூரை நோக்கி பாத்தீஷா வோதிவிட்டு, இரவில் நடந்ததை மற்ற ஜனங்களிடம் சொல்லிக் காட்டினார்கள். எல்லாரும் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியமும், சந்தோஷமுமடைந்து, அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு மலாக்காவந்து சேர்ந்தார்கள்.

மீறன்லேப்பைசாகிபு, யுகபுலேப்பை சாகிபு என்னும் சாகோதர ரிருவரும் அதன்பின் சிலமாதம் வரையும் மலாக்காவிலிருந்து, பின்பு அங்கிருந்துவரும் கப்பலில் பிரயாணப்பட்டார்கள். மலாக்காமுஸ்லிம்கள் அநேக பொருட்களைக் கொடுத்து, இருவரையும் பயணதப்பினார்கள். சந்தோஷத்துடன் இருவரும் கப்பலேறி, நாகூர்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மலாக்காவின் வனத்திலிருக்கும் அந்த * ஒலிக்கு அந்தப் பகுதிகளிலுள்ள முஸ்லிம்கள் அன்றுமுதல் அதிக பயபக்தியாய் நடந்து வந்தார்கள்.

குன்மந்தீர்த்தது முற்றிற்று.

* அந்த ஒலி அங்கேயே உபாத்தாய் அடங்கியிருக்கின்றார்கள். மலாக்காசாகிபு என்று முஸ்லிம்கள் கொண்டாடப் படுகிறவர்கள் இவர்களே.

கூ0 - ம் அந்தியாயம்.

ஐந்தாம்மனாருக் கட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தீர்காவில் ஐந்தாம் மனாருக் கட்டப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சுல்தான் ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா ஆண்டவரவர்களின் அற்புதங்கள் அதிகரித்து, காலத்திற்குக் காலம் திசையெங்குஞ் சென்று விளங்கின. அவர்களின் திவ்வியாலயமாகிய தீர்கா மனாருக்கள் என்கிற நான்கு கோபுரங்களையும் நான்கு பக்கமுமுள்ளதாய், அலங்காரமான ஒரு சித்திரப்படம்போல விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஆலயதரிசனம் என்கிற தீர்காஜியாறத்து நாடி அநேகராச்சியத்தார் பிரதிதினமும் வந்துகொண்டே யிருந்தார்கள். நாகூர் வரவர அகன்று பட்டணமாய்க்கொண்டு வந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு ஹவேலி நிலங்கொடுத்த அபிசநாப நாயக்கன் என்னும் அரசன் வமிசத்தில் ஆளப்பட்டுவந்த தஞ்சாவூர், நாயக்கன்மார் ஆளுகையில் இருந்து மகாராட்டிரர் ஆளுகையில் ஆய்விட்டது. இக்காலத்தில் தஞ்சாவூருக்கு அரசனாய், பிரதாபசிங்கு என்னும் மகாராட்டிர ராஜனிருந்து ஆண்டுவந்தான்.

பிரதாபசிங்கு மகாராஜா பட்டத்திற்கு வந்தபின், ஆண்டவரவர்களின் மகிமை நாள்தோறும் அவன் செவியில் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. அவன் ஆண்டவரவர்களின் பூர்வ வரலாறு முதலிய எல்லாவற்றையும் விசாரித்து அறிந்துகொண்டு, நாம் ஒருதரம் நாகூர்போய் வரவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தான்.

இவ்வெண்ணம் நாளாடகம் மனதில் குடியாயிருந்தபடியால், நாம் நாகூர்போய், ஆண்டவர்களிடம் ஒரு நாட

டத்தை முறையிட்டு வரவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, பயணத்திற்கு யத்தனம்பண்ணும்படி மந்திரிக்கு அறிக்கை பண்ணினான். உடனே மந்திரி பிரதானிகள் கூடி மகாராஜாவின் பிரயாணத்திற்கு ஆகவேண்டியவனைத்தும் தயார் பண்ணினார்கள். இரத-கஜ-துரக-பதாதி என்னும் ஒரு சதுரங்கசேனை கூடவரும்படி கட்டளை பிறந்தது. குடைகள், கொடிகள், ஆலவட்டங்கள், சாமரங்கள், மற்று முள்ள விருதுகள் அனைத்தும் சரிபண்ணப்பட்டன. கூடாரங்கள் முதலான சகலசாமான்களும் தயாராயின. முடிவாக ஒரு அரசன் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய அவ்வளவும் தயார் பண்ணி முடிந்தன.

பின்பு, பிரதாபசிங்கு மகாராஜா தனது மந்திரி முதலானவர்களோடு தஞ்சாவூரிலிருந்து புறப்பட்டு, சதுரங்கசேனை புடைகுழ நாகூர் வந்து சேர்ந்தான். வந்தவுடன் தனது பட்டாள பரிவாரங்கள் அனைத்தையும் ஊருக்கு வெளிப்புறத்தில் கூடார மடித்துத் தங்கச்செய்துவிட்டு, மந்திரி, சேனாபதி முதலிய சில பரிவாரங்கள் பின்வரக் கால்நடையாக அரசன்நடந்து நாகூருக்குள் புகுந்து, நீர்க்கு வந்தான்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவமுள்ள நீர்க்குவுக்குள் பிரதாபசிங்கு மகாராஜன் நுழையுமுன்னே, தான் அணிந்திருந்த பாதகோசங்களைக் கழற்றிவிட்டு, இடையில் தொங்கின பட்டத்துவாளையும் எடுத்துவிட்டு, முன்வாசலில்வந்து கிரீடமிலங்கும் தலையைக்குனிந்து கைகட்டி ஒரு அடிமைபோல நின்று, பரிசுத்தமான இருதய வருக்கத்துடன் கீழ்வருமாறு பிரார்த்தித்தான் :—

“எங்கள் எளிய ராச்சியத்திற்கு எஜமானாய் எழுந்தருளிவந்த ஆண்டவரவர்களே, தங்கள் அடியேனாகிய நான்

உலகாளும் அரசனாயிருந்தும், ஒரு பெருங்கவலையால் மனப் பாக்கியமற்றவனாயிருக்கின்றேன். அந்தக் கவலையானது:— எனக்குப் பின் என் அரசையாளுதற்கு ஒரு சந்ததியில்லையே யென்பதுதான் என்று தாங்கள் அறிவீர்கள். இனி என் ராச்சியபாரத்தைச் சுமந்து ஆள எனக்கு ஒரு மகன் பிறக்கவேண்டும். இக்குறை தீரவேண்டுமென்றே தங்கள் சந்நிதானத்தில் முறைப்பாடு செய்கின்றேன். எனக்கு ஒரு மகன் பிறந்து ஆபுகள்ள பிள்ளையா யிருப்பானானால், மகத்துவமுள்ள தங்களின் திவ்விய ஆலயத்தில் ஒரு மனா என்னும் கோபுரமுங்கட்டி, ஒரு கிராமும் தங்களுக்குத் தத்தம் பண்ணுகின்றேன்” என்பதே.

பிரதாபசிங்கு இவ்வாறு பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு, அளவற்ற திரவியத்தை உண்டியற்குடத்தில் கொட்டி விட்டு, ஶாகிபுமாரீகள் பாத்திஷாவோடு விடைகொடுக்கப் பெற்றுக் கொண்டு கூடாரத்திற்குவந்து, மறுநாளே புறப்பட்டுத் தஞ்சாவூர்போய்ச் சேர்ந்தான்.

பிரதாபசிங்கு மகாராஜன் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு தஞ்சாவூர் போய்ச்சேர்ந்த சில தினங்களில், அவன் முதல் மனைவியாகிய இராஜஸ்திரீ கருப்பமானான். தன் பட்டஸ்திரீ கருப்பமாயிருப்பதை யறிந்த மகாராஜன் ஆரந்த சாகரத்தில் முழுகியிருந்தான். மாதம் ஒன்பதுள் சென்று, அவள் ஒரு ஆண்குழந்தையை யின்றாள். தன் கோரிக்கைப்படி ஆண்பிள்ளை பிறந்ததனால், மகாராஜாவுக்கு உண்டான சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. பிள்ளைக்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை யெல்லாம் சிறப்புடன் செய்து, அளவற்ற தானங்களும் வழங்கினான்.

பின்பு, பிரதாபசிங்கு மகாராஜன் தன் மகனுக்குத் துளசி மகாராஜன் என்று பெயரிட்டான். ஆண்டவரவர்களின்

வரத்தினுற் பிறந்த அந்தக்குழந்தை யாதொரு தீங்குமின்றி, வளர்பிறைபோல நாளொருவண்ணமாய் வளர்வதை அரசன்கண்டு பூரித்து, சில காரியகாரர்களை நாகூருக்கு அனுப்பி, மனாருக் கட்டும்படி கட்டளை பண்ணினான். கட்டளை பிறந்தவுடனே அரசன் காரியகாரர்கள் தஞ்சாவூரிலிருந்து நாகூருக்குவந்து, சாகிபுமாரீகள் அனுமதிபெற்று, மனாருக் கட்டத் தொடங்கினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அடங்கி விளங்கும் சிறப்பான நீர்காவுக்கு மேல்புறமிருந்த வெளியிலத்தில் அஸ்திவாரமிட்டு, வெகுபலமாகக் கட்டிடவேலை நடந்துவந்தது. இராஜ கட்டளை யாதலால், வேலை அதிக கருகருப்பாய் நடந்தது. ஆயிரக் கணக்கான ஆட்கள் நின்று வேலை செய்தார்கள். ஆயினும், கட்டிமுடியச் சில வருஷங்கள் சென்றன. ஹிஜ்ரத்து ஆயிரத்து நூற்றெழுபத்தேழாம் வருஷம் (ஆண்டவரவர்கள் உபாத்தான நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம் வருஷம்) ஐந்தாம் மனாருக்கட்டி முடிந்தது. இது * பெரியமனாரு என்று பெயர்பெற்று விளங்குகின்றது.

மனாருக்கட்டி முடிந்ததென்று காரியகாரர்கள் மகாராஜாவுக்கு எழுதினார்கள். அதை யறிந்தவுடனே மகாராஜா சந்தோஷப்பட்டு, தானேபோய் மனாருவைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பி, தான்பெற்ற அருமை மகனாகிய துளசிமகாராஜன் என்னும் சிறுவனையும் அழைத்துக் கொண்டு, முன்போல மந்திரி பிரதானிகளும், சதுரங்க சேனையும் புடைசூழத் தஞ்சாவூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு நாகூர் வந்து சேர்ந்து, பாளையங்களை வெளியில் இருத்திவிட்டு, தானும் தன்மைந்தனும் பரிவாரம் புடைவர ஊருக்குள் பிரவேசித்து, தான்கட்டின மனாருவென்னும் கோபுரத்

* நான்கு மனாருக்களிலும் இது பெரிதாயிருப்பதால், இதற்குப் பெரியமனாரு என்று பெயரிடப்பட்டது.

தைக்கண்டு கைகுவித்துக் கும்பிட்டுக்கொண்டு தீர்க்க வுக்குள் துழைந்தான்.

தீர்க்க முன்வாசலில் தன்மகன் துளசிமகாராஜனை கொண்டுபோய்விட்டு, ஹலறத்து ஆண்டவர்களைப் பலவா தோத்திரஞ் செய்து முடித்து, சாகிபுமாரீகளை நோக் எம்பெருமானார் எனக்குச்செய்த பேருதவிக்குக் கைம்மா செய்த நான் பாத்திரனல்ல. ஆயினும், நான் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்ட இரண்டில், ஒன்றாகிய மனாக்கட்டினது கட்டிவிட்டேன். மற்றொன்று கிராமம் தத்தம் பண்ணுவதான். அதை இப்போதே செய்கிறேன் என்று சொல் தனது தஞ்சாவூர் எல்லையின் கீழ்ப்புறத்திலுள்ள இள கடம்பனூர் என்னும் கிராமத்தை தீர்க்காவுக்கு மானியமாக செம்புபட்டயம் எழுதி, சாகிபுமாரீகள் கையில் கொடு தான். அதை சாகிபுமாரீகள் பிரதாபசிங் மகாராஜாவி மீருந்து ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

அதன்பின் பிரதாபசிங் மகாராஜா தீர்க்கா உண்டியலிலும் அளவற்ற திரவியங்களைப் போட்டுவிட் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத் துதித்துக்கொண்டா நாகூரிலிருந்து புறப்பட்டு, தஞ்சாவூர்போய்ச் சேர்ந் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான். அன்று முதல் அந்தக் கிர வரும்படியை சாகிபுமாரீகள் அதுபவிக்கத் தொடங்கினா

ஐந்தாம் மனாக்கட்டினது முற்றிற்று.

கடக - ம் அத்தியாயம்.

மானியம் விட்டது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தூக்காவுக்குத் தஞ்சாவூர் துளசி மகாராஜா மானியம் விட்ட வரலாற்றை சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சுல்தானுல் ஒளஸியா, குத்புல் அக்தாபு பறுதுல் அஹபாபு : கௌதுல் இஸ்லாம், மீரான் சுல்தான், சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய் கன்ஜ பக்ஷ் பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத்தினால், தஞ்சாவூர் பிரதாபசிங்நு மகாராஜாவின்மகனாய் அவதரித்த துளசிமகாராஜா நானொருவண்ணமும், பொழுதொரு மேனியுமாய் வளர்ந்து, சகல சாஸ்திரங்கனையுங்கற்று, படைப்பயிற்சி முதலானவற்றிலும் பழகி இராஜாங்க காரியங்களிலும் நன்குதேறிப் பருவமடைந்தபின் பிரதாபசிங்நு மகாராஜா மனம்பூரித்து, தன் மகனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்து முடிசூட்டி, சிங்காசன மேற்றினான். பின் துளசிமகாராஜாவே தஞ்சாவூர் முடிமன்னராயிருந்து குடிகளைக்காத்து அரசாண்டுவந்தார்.

துளசிமகாராஜா பட்டத்திற்குவந்த சிலகாலத்திற்குப்பின், தமது தந்தை பிள்ளையில்லாதிருந்தும், நாகூருக்குப் போய் ஆண்டவரவர்களிடம் வரங்கேட்டு வந்ததும், அதனால் தான் பிறந்ததும், அதற்காகப் பெரியமனுவைக் கட்டினதும், கிராமமொன்று தத்தம் பண்ணினதுமான வரலாறுகள் அனைத்தையும் கேள்விப்பட்டுத் தாமும் ஒரு வழி நாகூருக்குப்போய், ஆண்டவரவர்களின் சந்நிதியைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்.

அந்த ஆசை துளசிமகா ராஜாவுக்கு வரவர அதிகரித்த படியால், சீக்கிரம் நாகூர்போய் வரவேண்டுமென்று தமது மந்திரிமாருக்குத் தெரிவித்தார். உடனே பட்டாளங் களும், பரிவாரங்களும் தயாராயின. சதுரங்கசேனை புடை சூழ, சேனாபதிகள் முன்வர, பக்கத்தில் மந்திரி பிரதானிகள் நெருங்கி நிற்க, குடை, கொடி, ஆலவட்டம், வெண் சாமரம் முதலான விருதுகளேரங்க, முரசு முதலான வாத்தி யங்கள் தொனிக்கத் துளசிமகாராஜா தஞ்சாவூரை விட்டுப் புறப்பட்டு, நாகூரை நோக்கி வந்தார்.

துளசிமகாராஜா சில தினங்களில் நாகூர் வந்து சேர்ந்து, தமது படைகளை ஊருக்கு வெளியில் கூடாரமிட்டிருக்கச் செய்து விட்டு, தாமும், மந்திரி பிரதானிகளுமாக ஊருக் குள் புகுந்து, தமக்காகக் கட்டப்பட்ட பெரியமனாறு என் னும் கோபுரத்தைக் கண்டு களிகூர்ந்து சும்பிட்டு, தீர்கா வுக்குள் அதிக பயபக்தியுடன் தாமொரு அடிமைபோலப் புகுந்து சந்நிதிவாசலில் வந்தார். சாகிபுமார்கள் மகா ராஜாவை அதிக அன்புடன் உபசரித்து அழைத்தார்கள். ஜனங்கள் அதிகமாய்க் கூடியிருந்தார்கள்.

பின், பொன் வெள்ளிகளாலான தாம்பாளங்களில் கற்கண்டுகளும், வாழைப்பழங்களும், குமஞ்சானும், புஷ்ப மும் கொண்டு வரப்பட்டன. அவற்றை முன்வாசலில் வைத்து, மகாராஜா மணிமுடிசாய்த்து மலர்க்கையேந்தி நின்றார். சாகிபுமார்கள் பாத்திஷா வோதினார்கள். பிறகு மகாராஜா ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து தோத்திரஞ் செய்துவிட்டு அங்கிருந்து திரும்பி, தீர்கா முழுவதையும் சுற்றிப்பார்த்தார். அக்காலத்தில் இப்போதிருக்கும் அளவுக்குச் சற்றேறக்குறைய எல்லாக் கட்டிடங்களுங் கட்டப்பட்டு, கண்ணுக்கு வெகு அலங்கார

மாயிருந்தது. பஞ்ச கோபுரங்களான ஐந்து மனாக்களும், அழகிய மண்டபங்களும், அலங்காரமாய்க் காணப்பட்டன.

தர்கா முழுவதையும் சுற்றிப்பார்க்கும் போதே தர்கா வின் ஆதினஸ்தராயுள்ள சாகிபுமாரீகளைப் பற்றியும், அவர்களின் வரும்படியைப் பற்றியும், செலவைப் பற்றியும், ஒவ்வொன்றாக விசாரித்தார். அனைத்தும் விவரமாக அவருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டன. அப்போது மகாராஜா தமது இருதயத்தில், பனிபுகழுகளாகிய சாகிபுமாரீகள் அதிகமாய்ப் பல்கியிருக்கின்றார்கள். பல குடும்பங்களாயிருக்கும் இவர்களுக்குச் சீவனார்த்தமாகச் செலவிடப் போதுமான தொகை வருஷந்தோறும் வருமானமாய் வரவேண்டும். அல்லாமலும், தர்கா அகன்ற பாரிய கட்டிடமாயிருக்கின்றது. இதற்கு எங்கும் விளக்கெரியவேண்டும். அவ்விளக்குச் செலவுக்கும், இன்னும் தர்கா விஷயமான செலவுகளுக்கும் மாதந்தோறும் ஒரு தொகைப்பணம் வேண்டியது முண்டு. ஆக எல்லாச் செலவுகளையுங்கூட்டி வரும்படியோடு ஒத்துபார்த்தால், அச்செலவுக்குப் போதுமான வரும்படியாயிருக்க வில்லை. ஆதலால் இவர்கள் செலவுக்குக் கஷ்டப்படுவார்கள். நமது தந்தைவிட்ட மானியம் ஒரு கிராமந்தானே? அந்த கிராமத்தோடு இன்னும் சில கிராமங்களை நாம் மானியமாக விட்டால், அவற்றின் வரும்படிகளுஞ் சேர்ந்து இவர்கள் சீவனத்திற்குப் போதுமாயிருக்கும். போதாவிட்டால் தர்காவின் காணிக்கை வரும்படிகளையுஞ் சேர்த்துச் சரிக்கட்டிக்கொள்ளுவார்கள். ஆதலால், நாமும் சில கிராமங்களை மானியம் விடவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டே பார்வையிட்டார்.

துளசிமகாராஜா இவ்வாறு எண்ணமிட்டு எங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்து விட்டு, அன்றைத்தினமே தர்காவி லிருந்து கொண்டு, தாம் பதினான்கு கிராமங்களை மானியமாக விட்

டார். அந்தப்பதினான்கு கிராமங்களும் இன்னின்னதென்று குறித்து, அதன் வரும்படி தர்கா சாகிபுமாரர்களின் சீவனத்திற்கென்றும், தர்காவின் செலவுக்கென்றும், * செம்புப் பட்டயமெழுதி, சாகிபுமார்கள்வசம் ஒப்படைத்தார். அந்தச் செம்புப் பட்டயத்தை அவர்கள் அதிக சந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு, மகாராஜாவை வாழ்த்தினார்கள்.

தருமகுணசீலரான துளசிமகாராஜா கிராமங்களை மானியமாக விட்டபின், தர்கா சாகிபுமாரர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நாகூரிலிருந்து தஞ்சாவூர் போய்ச் சேர்ந்து, சுகமாகவும், சந்தோஷமுமாகவும் வாழ்ந்திருந்தார். அந்நாள் முதல் அத்தருமராஜாவின் கீர்த்தி உலகமெங்கும் பிரகாசித்து, குன்றின்மேலிட்ட தீபம்போல் விளங்குகின்றது.

முந்திப் பிரதாபசிங் மகாராஜா மானியம் விட்ட ஒரு கிராமமும், பிந்தித் துளசிமகாராஜா மானியம் விட்ட பதினான்கு கிராமங்களுஞ் சேர்ந்து, ஆகப் பதினைந்து கிராமங்களாயின. அக்கிராமங்கள் அந்நாள்முதல் நாகூர் தர்கா சாகிபுமாரர்களின் ஆதினத்திலிருந்து, அவர்களாலேயே அதுபவிக்கப்படுகின்றன. அக்கிராமங்களாவன :—

1. நெடுங்காட்டங்குடி.	9. திருக்கண்ணன்குடி.
2. வடகுடி.	10. புலியூர்.
3. சோழங்கநல்லூர்.	11. இளங்கடம்பனூர்.
4. குறும்பேரி.	12. வெற்றிவாழ்க்கை
5. ஆளியூர்.	13. புல்லூர்.
6. கடம்பர்வாழ்க்கை.	14. தெத்தி.
7. நாங்குடி.	15. மேலைநாகூர்.
8. சறங்குடி.	

* இந்தச் செம்புப்பட்டயம் மகாராட்டிரபாஷையில் எழுதப்பட்டு சர்க்கா எண்ணும் பெயருடன் நாகூர் தர்காவில் இருக்கின்றது.

[ஆளியூர்க் கிராமத்தை இரண்டாகப்பிரித்து ஒன்றுக்குப் பாமணி என்றுபெயரிடப்பட்டு பதினாறு கிராமங்களாய் இப்போ திருக்கின்றன.]

இக் கிராமங்களின் வருமானத்தையும், காணிக்கை யாய்வரும் பலவித வருமானங்களையும், ஹலறத்து ஆண்ட வரவர்களின் திருவாக்கின்படி அவர்களின் சந்ததிகளான சாகிபுமார்கள் அனுபவித்துக் கொண்டு ஒரு குறைவுமின்றி அக்காலத்திலும் வாழ்ந்தார்கள் ; இக்காலத்திலும் வாழ்கின்றார்கள் ; இனி எக்காலத்திலும் வாழ்வார்கள். காலத்திற்குக் காலம் ஆண்டவரவர்களின் கருமாத்துகளான அற்புதங்கள் அதிகப்பட வளர்கின்றன வாதலால், வருமானங்களும் வளர்கின்றன. அவ்வருமானங்கள் அவர்களுக்கே யுரிவன வன்றி, மற்றவர்களுக்கு உரியனவேயல்ல.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவத்தையும் கருமாத்துகளையும் அளவிட்டு எழுதிமுடிக்க யாவரும் சக்தி பெறமாட்டார்கள். அவர்களின் சீவிய காலத்தில் நிகழ்ந்த வைகளில் பிரதானமானவைகளே சரித்திர காரர்களால் எழுதப்பட்டிருந்தன. உபாத்தான பின்னும் குறிப்பான சில கருமாத்துகளே எழுதப்பட்டன. அந்த கருமாத்துகள் எழுதப்படாமல் விடப்பட்டன. மானியம் விட்ட பின் முதற்கொண்டு இந்நாள் பரியந்தம் அளவிறந்த கரு மாத்துகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அவை தோரணைதவறு மல் எழுதுவாரின்றி, மறைந்து கிடக்கின்றன. இக்காலத் திலும் நிமிஷத்திற்கு ஒன்றாகக் கருமாத்துகள் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. இஃது உண்மையென்பதற்கு, நாகூர் தர்தாவுக்கு வருகிற பலஜாதி மனிதர்களைக் கொண்டும், அவர்கள் கொணர்ந்து சமர்ப்பிக்கும் காணிக் கைப் பொருட்களைக்கொண்டும் திருஷ்டாந்தப் படுத்தலாம். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நாட்டம் நிறைவேறப்

பெற்றே இங்கு வரநேரிடுகின்றது. இனி யுகம் முடியும் வரையும் இவ்வாறே நடைபெறும்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒளலியாக்களுக்கு நாயக மானவர்கள் ; குத்புகளில் சிறப்பானவர்கள். இன்னும் அள வற்ற மகத்துவங்களுள்ளவர்கள். அவர்கள் வந்து தங்கின நகரமாகிய நாகூர் இப்படிப்பட்ட தென்பதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகிமையைக் கொண்ட நன்கறிய லாம். நாகூருக்கு நடுவில் அவர்கள் அடங்கி விளங்கும் தர்கா அதிக மகிமையுள்ளது. பூர்வத்தில் சிறிய சில கட்டிடங் களா யிருந்தும், காலத்திற்குக் காலம் பல கனதவான்களால் இப்போதுள்ள அளவில் கட்டப்பட்டு, வடக்கே தலை மாட்டுவாசல் கிழக்கே கிழக்குவாசல், தெற்கே கால்மாட்டு வாசல் மேற்கே அலங்காரவாசல் என்னும் நான்கு திருவாசல் களையுடைய அரண்குழந்ததாய், பஞ்சகோபுரங்கள் என் னும் ஐந்து மனோக்களுள்ளதால், கண்களுக்கு அலங்கார மானதாய், எந்நாளும் ஜனசந்தடியில் குறைவற்றதாய், வரு ஷந்தோரும் உலகபிரசித்தமான கந்தூரி என்னும் திரு விழாவுடையதாய், அரசர்முதல் எளியோர் வரையுமுள்ள யாருக்கும் அவரவர் நாட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற தான மாய் அற்புதங்கள் விளைநிலமாய், வெகு பிரபலமாயிருந்து விளங்குகின்றது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவமும், அவர்கள் வந்து தங்கின நாகூரின் மகத்துவமும் அவர்கள் அடங்கி விளங்கும் தர்காவின் மகத்துவமும் இப்படிப் பட்டவையென்று எளிதில் அறிந்துகொள்வதற்கு இக் கிரந்தமே போதுமானதாயிருப்பதால், இன்னும் அவை களைப்பற்றி விரித்துச்சொல்லாமல் இம்மட்டில் இக் கிரந்தத்தை முடித்து, இதை நிறைவேற்றின மகத்துவமுள்ள அல்லாதுத்த ஜலா வைப்புதழ்ந்து சுக்குசெய்கின்றேன்.

அளவிறந்த மகத்துவங்களை யுடைய நாயகமான ஹல்
றத்து சையிது அப்துல்காதிர் ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா
சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் அற்புதச் சரித்திரத்தை
இவ்வாறு முழுகிரந்தமாகச் செய்வதற்குக் காரணமாயிருந்து
செய்வித்த ஹலறத்து சையிது ஜஹான் முகம்மதுகௌதுசாகி
பவர்களுக்கும் செய்தவனாகிய துலாங்காதிர் என்பவனுக்கும்,
இம்மையிலும், மறுமையிலும், பேருதவி செய்வார்
களாக. “ஆமீன்”

மானியம்விட்டது முற்றிற்று.

கன்னுல் கருமாத்து

முற்றப்பெற்றது.

